

Sorry Girl! I'm Gay!

Contents

Sorry Girl! I'm Gay!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	38
12. Chương 12	43
13. Chương 13	46

Sorry Girl! I'm Gay!

Giới thiệu

Editor: Du Bình (Zubi Rinnie aka Huang ZuTao)Thể loại: hiện đại, lưu manh chuyên tình công X ngọt ngào khả ái thụ,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sorry-girl-i-m-gay>

1. Chương 1

Editor: Du Bình

Tôi vẫn cảm thấy cuộc đời của mình cho tới bây giờ mặc dù có chút ít ngăn trở cùng khó khăn nhỏ nhưng vẫn tương đối thuận lợi, và đương nhiên sự việc chạm mặt Dật Thần phải nói đó là ngoài ý muốn.

Vừa mới tan tầm, người này tựa như con gấu Koala trèo lên bờ vai của tôi, vẻ mặt không che dấu được hưng phấn: “Hạo Vũ, tan tầm rồi, chúng ta đi đâu đó chơi đi? Nghe nói quán bar đối diện thường xuyên có mỹ nữ, đi đến đó được không?”

Tôi có chút bất đắc dĩ nhìn cậu ấy, muốn nói tương mạo Dật Thần, dùng từ hiện tại để so sánh lưu hành

mà nói tựa là “Nãy sinh”. Bây giờ nhìn vẻ mặt của cậu, giống như là một cậu học sinh không nghe lời giả dạng lưu manh, nhìn qua nhìn lại thế nào cũng chẳng thấy tự nhiên.

“Ngày hôm nay cùng bao nhiêu nàng rồi, còn chưa đủ à?”

Tiểu tử này tùy tiện mà phát phát tay: “Có đủ hay không vấn đề, trước đây cùng phụ nữ là vì công việc, các cô gái này đều không phải loại hình mình thích. Hiện tại đã tan tằm rồi, đương nhiên muốn thăm hỏi thoáng chút.” Một lời nói đương nhiên bằng mười phần ý về.

Nhìn đến đây có lẽ các người đều đã hiểu, tôi cùng Dật Thần có công việc tuyệt đối không phải là công nhân viên nhà nước giáo viên có thời gian ngồi bàn làm việc, mà nói đơn giản chúng tôi chính là các MB.

Cái gọi là MB là vì hạnh phúc của phụ nữ mà tồn tại đấy. Hiện tại đàn bà đặc biệt hiếu thắng, kịch liệt cạnh tranh đối mới, cơ hồ sắp quên thân phận nữ nhu của mình. Mà chúng tôi cần phải làm cho những quý bà này tinh thần vui thích, đương nhiên là tùy thời điểm cũng phải sử dụng cả thân thể của chính bản thân mình.

“Này! Phiên Hạo Vũ!” Xem tôi cả buổi không nói lời nào tiểu tử này tựa hồ có chút tức giận, chu cái miệng dùng mắt trừng lớn lườm tôi. Nói thật cậu ấy ở cái bộ dạng này hoàn toàn rất đáng yêu, đương nhiên đây cũng là một trong những bề ngoài của cậu.

Tôi nhin không được giơ tay lên vỗ nhẹ nhẹ đập đầu của cậu: “Đi tìm cô gái mình yêu thích, cậu nên biết làm như vậy nguy hiểm a?” MB là không thể đơn giản đối với bất kỳ cô gái nào có cảm tình đấy.

“Mặc kệ!”

“Dật Thần!”

“Móa nó, rốt cuộc là ai bảo cái này phá quy củ! Mà như vậy cái bên dưới lão tử muốn xảy ra vấn đề rồi!”

Tôi nâng trán... Tại còn không có lý khai địa điểm công việc trước khi nói Dật Thần người không nên chuyên nghiệp sao?

“Vậy hãy để thuận theo tự nhiên nha.” Tôi cười đáp lại nói.

“Có ý tứ gì?”

“Tựa giống như vậy!” Tôi một tay kéo bờ vai của cậu ấy, làm như thành thật mà vỗ vỗ lồng ngực của mình, “Cậu cảm thấy tôi thế nào?”

“Ân?” Trước mắt là không hiểu ra sao.

Tôi tiến lên, nhẹ nhàng dừng miệng ở nơi vành tai cậu, tận lực để thanh âm của chính mình nghe thật nhu hoà và khiêu khích: “Ý tôi chính là, tôi sẽ không ngại nếu sau này cậu yêu tôi!”

Rõ ràng tôi cảm giác người kia có chút giật mình, tựa hồ có một giây ngu ngơ, rồi vỗ vỗ lên đầu tôi mấy cái đập nhẹ, lấy lại tinh thần: “Anh cho là tôi bất bình thường sao?”

Tôi buông cậu ấy ra, quệt miệng rồi thoáng nhún vai: “Tôi biết thế, nhưng mà chính là đang giúp cậu!”

“Giúp tôi?”

“Đúng vậy, tránh cho cậu sau này phát hiện khuynh hướng giới tính của mình có vấn đề sẽ không biết phải làm sao. Cho nên tạo cho người sớm cảm thụ một chút đàn ông tầm đó nên phải có chút...” Tôi thoáng dừng, rồi lộ ra một tia cười giảo hoạt “Mập mờ.”

Tôi cho rằng cậu sẽ giáng cho mình một đấm, mắng to: “Phiền Hạo Vũ! Anh đùa cợt gì vậy? Định nguyên rửa tôi sao?” nhưng Dật Thần đột nhiên trầm mặc, vài giây trôi qua vẫn không nói gì, “Phiền Hạo Vũ anh biết không? Kỳ thật đến lúc đó sẽ không biết phải làm sao, không phải vì bản thân người biến đổi, mà chính là anh sẽ không biết rằng người đàn ông kia sẽ không thể tiếp nhận anh.”

“Ôi chào!” Đột nhiên người kia đang yên lặng bỗng thốt lên, tôi nhất thời không kịp phản ứng.

Mà cậu chưa gì đã túm cánh tay tôi: “Đi thôi, Hạo Vũ!”

Tôi bất đắc dĩ thở dài: “Muốn đi thì cậu đi một mình là rồi, cần gì phải kéo theo tôi?”

Tôi cùng Dật Thần chính là bất đồng, có lẽ là bởi vì công việc, tôi đã thấy qua tất cả các loại nữ thân, cái gọi là tầm tầm hai mươi đến ba mươi tuổi giống như là lưu động thanh tuyến, mỗi ngày đều trải qua cái mới lạ: đầm thắm đầy, đàn ông sẽ vĩnh viễn không cảm thấy chán hoặc mất thú vị, nhưng tôi chính là thứ ngoại lệ. Nhìn thấy phụ nữ ngược lại còn có chút đau đầu.

Bởi vì vậy, nguyên lai không hề hứng thú với đàn ông hiện tại xem ra tựa hồ sẽ càng thú vị. Những thứ không chiếm được thì đều là đồ tốt.

Haha, như vậy có đúng hay không có chút gì đó kỳ quái?

Có lẽ thật sự bị Dật Thần nói trúng rồi, lại tiếp tục như vậy khuynh hướng giới tính sẽ xảy ra vấn đề, đương nhiên của tôi và cậu ấy là hoàn toàn bất đồng.

Nhưng tôi cũng không cho rằng mình sẽ biến thành cái thứ gọi là “đồng tính luyến ái”, chỉ là tạm thời một mối mà thôi, tựa như nhìn mỹ nhân nhiều rồi, lâu lâu cũng sẽ xuất hiện cái dạng nhàm chán.

“Đi thôi, nói không chừng sẽ gặp được cô gái đúng ý, như vậy sẽ có thể trở thành dạng bình thường”. Cậu ấy vẫn trước sau kiên trì.

“Tôi sẽ không yêu đến đàn ông đâu.” Tôi chỉ phải minh xác nói cho cậu ấy biết sự thật này.

Cậu trầm mặc một hồi: “Thế nhưng tôi không dám can đoan là tôi không biết.” Dật Thần dùng ánh mắt sâu như hồ nước yên lặng nhìn tôi.

Tôi chưa phát ra vài giây ngu ngơ trong mấy giây, nhưng may thay rất nhanh liền phục hồi: “Dật Thần, đối với chuyện phát sinh thì tỉ lệ cơ hồ là không phần trăm, mà cậu làm gì lại quan trọng vậy?”

“Tôi...”

“Tôi hôm nay thật sự rất mệt a.”

“Lúc đi với vị khách cuối cùng thì chẳng phải sức sống của anh bắn ra bốn phía đấy sao?”

“Đó là công việc.”

“Thế nhưng mà...”

“Đủ rồi!” Tôi không muốn lại cùng cậu ấy dông dài, “Đừng đem chuyện cậu muốn làm đều áp đặt lên đầu tôi, tôi không có nghĩa vụ cùng cậu!”

Lần này không đợi cậu ấy trả lời liền xoay người cất bước, cậu ấy cũng không có gọi tôi, có lẽ thật sự đã bị sắc mặt đột nhiên trầm xuống của tôi dọa cho sợ.

Đến lúc đi xa, tôi mới chậm chạp bước, lẽ mà lẽ mề hướng phía về nhà mà đi. Tôi biết rõ mình đối với Dật Thần không nên nói những lời kia, nhưng tôi chính là không có cách nào nên bị điều khiển tự động.

Nhớ rõ trước đây có người đã nói với tôi: “Phiền Hạ Vũ, chỉ cần anh nguyện ý, không có một cô gái nào có thể cự tuyệt được anh!”. Lời này đã thật sự theo tôi tiến vào thời kỳ trưởng thành, khi cảm tình mới chỉ mới nảy mầm, tôi theo đuổi nữ nhân mà chưa hề nếm mùi thất bại, có lẽ bởi vì quá thuận lợi, trong lòng tôi chôn giấu quá nhiều mệt mỏi, nên cái nghề này chỉ là để cho tôi nảy sinh tình cảm trở lại mà thôi. Nhưng tôi không có ý định bỏ việc, tôi cảm thấy công việc này so với những nghề nghiệp khô khan khác vẫn rất thú vị. Tôi chỉ cần một chút kinh hỉ, thật ra mà nói là cần một cô gái không giống với người bình thường.

Tôi dừng trước một cửa tiệm lập loè ánh đèn phồn hoa trên đường mà thở dài, lại có chút mệt mỏi nhắm mắt, trước mắt lại hiện ra đôi mắt sâu như hồ nước kia.

Rồi mở mắt ra, cười khổ đến ngoẹo cả khoe miệng...

Xem như tôi đang tự trách mình sao? Đúng là chính bản thân vẫn không đành lòng đối với người kia mà nổi giận...

2. Chương 2

Editor: Du Bình

Dật Thần có một khuyết điểm! Chính là một con người vô cùng tùy tiện mà dễ quên, nói quá ra thì chính là một kẻ trì độn, không tim không phổi. Dù cho hôm trước có cùng ai nháo một trận, thì ngày hôm sau cậu ấy cũng sẽ đối với kẻ đó mà cười nói hì hì. Nếu như kẻ đó không làm gì khó dễ, thì rất nhanh sẽ cùng cậu khôi phục lại mối quan hệ!

Bất quá, cái này cũng cũng không hẳn không thể nói là một ưu điểm của cậu.

Bởi vì cậu có ưu điểm này, cho nên dù tối hôm qua tôi đối với cậu ấy có chút tính xấu, nhưng vì hôm nay phải làm việc thì quan hệ của hai chúng tôi lại trở về như thường ngày.

Nhớ rõ Dật Thần lần đầu tiên tới đây chính là cái thứ cái gì cũng sưng sờ, giống như một con đà điểu núc ních, vừa ngổ vừa nát. Hoàn toàn không biết làm thế nào để nịnh nọt khách hàng, chỉ là ngây ngốc đứng một góc mà nhìn người ta đi tới đi lui. Không có cô gái nào lại thích đàn ông quá chất phác. Cho nên Dật Thần là không khí, cơ hồ nhanh chóng không ngừng biến ảo như ngọn đèn, “lăn lộn” mãi. Có lẽ tôi bị cái mặt vô hại của cậu ấy hấp dẫn, lăn lộn ở chỗ này một thời gian rồi, “ma xui quỷ khiến” thế nào, lợi dụng danh chức “tiền bối” mà qua vỗ vai cậu ấy: “Cậu thể nào lại đứng một chỗ ngăn người thế à?”

Cậu quay đầu, tôi chưa cho cậu ấy cơ hội nói chuyện, liền tiếp lời ngay: “Biết cách hấp dẫn phụ nữ không? Để tôi tôi nói cho cậu một bí quyết như thế này!”. Tôi giơ tay lên chỉ xung quanh: “Kỳ thật những cái biến hoá thất thường là một loại hiệu quả, chính là khiến cho đàn ông trong mắt phụ nữ càng thêm mị lực. Tựa giống như tôi vậy!”. Tôi tự nhiên mà cởi bỏ một cúc áo sơ mi, sau đó đem cổ áo dựng thẳng mà bắt đầu hướng phía cậu làm một kiểu pose rất thu hút: “Như thế này thế nào? Có phải không rất tuần tú?”. Tôi lộ ra chút đắc ý.

Cậu ấy nở nụ cười, dùng sức gật gật đầu. Thật ra bộ dạng cậu ấy như vậy thật đáng yêu, ngoan ngoãn lắm đấy, lúc tươi cười cũng rất đẹp. Bất quá xem ra cái ấn tượng đầu tiên ấy cũng chỉ là ảo giác.

Tôi thoả mãn gật đầu, sau đó thò tay định mở cúc áo cậu ấy: “Cậu cũng làm vậy đi!”

Khi đó Dật Thần chính là một đứa con ngoan, bị tôi đột xuất làm cái trò này liền cảm thấy hoảng sợ, cầm lấy y phục của mình, không ngừng lắc đầu nói không.

“Xem cậu này! Nhấn nhó như thế này sao làm được MB!” Trong nội tâm tôi liền nghĩ rằng tên nhóc này đến nhầm chỗ rồi.

“Không được!” Cậu ấy cau mày, đem cúc cài lại.

Tôi bị cái vẻ bướng bỉnh của cậu ấy đánh trúng nên có chút bực mình, có lẽ cũng vì mặt mũi của mình, vì vậy không để ý đến cậu đang giãy dụa mà hướng sân nhảy, sau đó kéo cậu đi, mãnh mẽ đổ lên người một cô gái. Tại đây cô gái nào bị một người có tướng mạo xuất thần đột nhiên xông đến chỗ mình thì đều không có sức chống cự. Mà các cô gái tại sân nhảy cùng nam nhân đi vào một chỗ khó nói, tại chỗ đấy cùng nhau vui thích thì tuyệt đối sẽ chẳng đơn giản mà để người đi.

Tôi nhìn Dật Thần bị các loại đàn bà tại sân nhảy bao quanh, có chút lạnh nhạt không được tự nhiên mà khuấy động thân ảnh, nhin không được mà cười ra tiếng. Nghĩ thầm như vậy mới nghe lời nha.

Hiện tại Dật Thần đã sớm thoát thai hoá cốt, có thể thành thạo cùng phụ nữ, mà cái kia có thể dùng từ “nảy sinh” mà hình dung, cũng không thể nghi ngờ cậu ấy được trợ giúp rất lớn. Đương nhiên tôi không cảm thấy tất thảy từ bắt đầu cho đến kết quả đều có thể quy từ tôi.

Tôi đi vào phòng thay quần áo đổi một bộ quần áo, hôm nay chủ đề là lễ phục, dùng những cái... kia đầy tinh thần để an ủi các cô gái.

Tôi đứng trước gương sửa sang lại bạch y phục cùng cà vạt, thuận tiện hướng chính mình phun chút gel lên mái tóc xoăn.

Mới từ trong phòng thay đồ đi ra, đã thấy Dật Thần thay đổi y phục. Nói thật ra, lễ phục màu trắng rất xứng đôi với khí chất của cậu ấy, trong mắt tôi còn cảm thấy cậu thuần khiết quá chói mắt, lại khiến tôi khó mà dời mắt được. Đây chính là một dạng ma mị khiến người ta hoang mang, thật không thua kém bất kỳ một cô gái nào.

Nghĩ đến vậy tôi cuống quýt dùng sức lắc đầu, điều này hoang đường khiến cho tự chính mình khiếp sợ đến nổi óc đều long cả ra.

Khách hàng của Dật Thần là người phụ nữ nhìn bề ngoài rất điềm đạm, nhẹ nhàng. Có lẽ đây là lần đầu tiên đến mấy chỗ như thế này, mặt xấu hổ đỏ hồng, nét thẹn thùng không giấu đi đâu được.

Tiểu tử kia quen thuộc nắm bàn tay trắng nõn mềm mại của cô gái kia, rồi sau đó cười yếu ớt mở miệng, tôi biết rõ hắn đang nói cái gì, cậu ấy thường dùng khúc dạo đầu: “Để cho chúng ta cùng một chỗ mà làm những việc mỹ hảo, mà thời gian lại ngắn ngủi. Em của tôi như hoa mỹ miều, quyến rũ như vậy.”. Sau đó nhẹ nhàng nâng nữ nhi mềm như không có xương bằng cánh tay của mình, hôn lên.

Tuy các lời này cậu ấy đã nói quá nhiều lần, nhưng các cô gái sẽ vĩnh viễn không cảm thấy mất hứng. Đặc biệt là mấy cô nàng mới đến này, khó có thể chống đỡ được tửu tình này.

Đang chăm chú xem, đột nhiên có người vỗ nhẹ bờ vai của tôi, quay đầu lại. Là Lisa, cô ta là khách quen của tôi, chính là kẻ cần tôi dùng thân thể để an ủi.

Kỳ thật đối với nhu cầu của nàng tôi hoàn toàn có khả năng để lý giải, một phụ nữ gần bốn mươi tuổi lại đối với những dạng khát vọng thân thể kỳ thật so với những cô gái trẻ tuổi kia phải mạnh mẽ lắm đấy.

“Này, Vũ!” Nàng có thói quen như vậy gọi tôi. Tuy đã gần bốn mươi tuổi rồi, nhưng nàng trước sau vẫn giàu mị lực, ánh mắt nóng bỏng, đồng thời cũng phải so với những cô gái trẻ tuổi: đám bọn họ so với nàng còn kém nhiều phần thành thực cùng đoan trang. Có lẽ đối với đa số đàn ông mà nói, nàng chính là tình nhân hoàn mỹ nhất!

“Ồ, Lisa!” Tôi cười nói.

Nàng khoác cánh tay của tôi, thần sắc hơi lười biếng đến gần: “Đi không?”

“Đương nhiên ~ “

Giường bởi vì kịch liệt vận động mà phát ra những tiếng lịch kịch rất lớn, Lisa vong tình mà phát ra những âm thanh ồm ồm.

Nàng chặt chẽ ôm thân thể tôi, tôi biết rõ thân thể của mình giống như là có lửa thiêu đốt không bao giờ tắt nhiệt, đủ để đem bao nhiêu nhiệt tình của nàng nhen nhóm toàn bộ.

Tôi hướng nàng đẩy toàn bộ dục vọng cuồng phong ra vào, thân thể của nàng thuận theo động tác của ta mà phập phồng, lớn tiếng rên, cả người như dây leo quấn lấy thân thể tôi.

Nàng giơ tay lên nhẹ ôm lấy mặt của tôi, thần sắc điên cuồng đầy mê ly: “Vũ ah... ~~~”. Nàng khẽ gọi tôi, một giây sau liền muốn trao cho tôi một nụ hôn nóng bỏng.

Tôi khẽ nghiêng mặt để tránh đi nụ hôn của nàng, sau đó động tác càng kịch liệt đến mức bàn tay đang đặt trên mặt tôi phải rời đi.

Lisa đang rên rỉ ngân nhỏ lập tức biến thành hét lên, cả người run lẩy bẩy, rồi sau đó dần dần trầm tĩnh lại, tay phải mềm nhũn khoác lên vai của tôi.

Tôi dừng động tác, nhận ra việc này không thể quá mức khiến mình bốc hỏa.

Nhớ rõ Lisa từng vô số lần hỏi qua tôi, nếu như nàng có thể trẻ lại hai mươi tuổi, tôi liệu có thể động tâm với nàng không, có thể yêu nàng được không? Nhưng mỗi lần như vậy tôi đều dùng nụ cười qua loa mà đáp lại nàng.

Nàng là khách hàng của tôi, cho nên vô luận nàng có trẻ ra mấy chục tuổi tôi cũng sẽ không yêu. Tôi từ trước đến nay đều đem khách hàng cùng người yêu vạch ra ranh giới rất rõ ràng, sẽ không bởi vì tiền mà yêu vội một người. Huống hồ cái tình cảm của công việc này sao có thể dùng tiền để mà cân nhắc?

Nhưng những điều này tôi đương nhiên đều không thể nói cho nàng biết. Làm cho khách hàng hài lòng là nhiệm vụ, sao có thể làm cho nàng thất vọng được đây?

Có lẽ do tôi trì hoãn đã lâu, Lisa một lần nữa dùng đôi tay trắng nõn quần lên cổ ta, âu yếm hỏi: “Vũ, theo em đi được không nào?”

3. Chương 3

Editor: Du Bình

Lại là câu này!

Tôi dám cam đoan những lời này nàng đã hỏi ta không dưới mười lần! Cảm tình của tôi chính là thường chấp nhất phụ nữ, nhưng tôi lại chán ghét những kẻ cố chấp.

Đương nhiên tôi chỉ đáp lại nàng là những kịch liệt vui sướng mà thôi! Tôi biết rất rõ những người đàn bà khao khát dục vọng dạng này dưới sự kích thích thường sẽ mất đi năng lực nói chuyện. Bởi vậy tôi đã có thể làm cho nàng câm miệng, mà nghiễm nhiên lại không bị cách chức.

Hoan ái xong rồi tắm nước nóng là thói quen của tôi. Sau khi đã trải qua một hồi lẫn lộn, rõ ràng thể lực của Lisa có chút tiêu hao, ở trên giường nặng nề ngủ. Bất quá tôi lại chẳng lo lắng đến thân thể nàng, thân thể phụ nữ yếu mềm thì làm gì có ai đủ dũng khí mà mạo hiểm đến vậy?

Lúc tôi quần khăn tắm đi ra thì Lisa đã đi rồi, trên bàn để lại một phong thư chứa một xấp tiền. Tôi nhẹ giọng cười cười, mặc quần áo tử tế rồi đem tiền nhét vào túi áo.

Tôi tình tường nhớ đến tính cách của Lisa tuyệt đối sẽ không để yên như vậy mà bỏ qua, bất quá tôi cũng đã chuẩn bị những bước phòng thủ quan trọng rồi!

Nhưng tôi cũng dám cam đoan, nếu như nàng không phải là khách hàng của tôi, thì hiện nay tôi tuyệt đối cũng sẽ không đối với nàng tỏ ra quá ưu nhã!

Quả nhiên, là nữ đàn bà ah... Điều bắt đầu cố chấp như vậy thật phiền toái nha~

Tôi từ trong phòng đi ra, liền đến quầy bar liền thấy Dật Thần đứng đó. Cậu ấy đang uống rượu, và hình như đã chú ý đến cánh cửa này từ rất lâu rồi! Đến lúc thấy tôi liền cuống quýt dời ánh mắt đi, nhưng thế nào thì động tác này cũng không qua nổi mắt tôi.

Tôi làm như không có việc gì bước đến, gọi một ly Chianti, nghiêng thân thể dựa vào quầy bar: “Tại sao cậu lại ở đây? Khách hàng đâu rồi?”

“Đi rồi à, người tiếp theo còn chưa có tới!” Cậu có chút chột dạ mà nhấp chất lỏng màu xanh da trời trong chiếc ly của mình.

Nhìn cái điệu bộ bực tức của cậu ấy, tôi đột nhiên nảy sinh ý muốn trêu chọc. Tôi giơ tay lên, chỉ chỉ gian phòng mà tôi cùng Lisa hoan ái cách đó không lâu: “Cậu giống như đã chú ý chỗ đó rất lâu rồi?”

Nét mặt cậu lấy lập tức trở nên bối rối như trong dự liệu của tôi, tay hơi run nhè nhẹ, rượu trong chén suýt nữa thì bị cậu ấy làm đổ: “Không có! Anh đừng có mà nói mò!”

“Thế nhưng vừa rồi Lisa gọi điện có nói rằng cậu vẫn nhìn đó nha~ Lại khiến nàng cảm thấy kỳ quái đây này!” Kỳ thật tôi không biết cậu ấy đã chú ý trong bao lâu, chỉ có thể lung tung tự biên tự diễn nói xạo.

“Anh!”. Cậu ấy cả buổi nói không ra lời, chỉ có thể đỏ mặt trừng mắt với tôi.

Chẳng lẽ thật sự bị tôi nói trúng rồi?

“Àn? Nói đi? Cậu là vì cái gì à?” Tôi có chút hăng hái mà nhìn biểu tình cử Dật Thần, lại cố gắng trầm trọng hoá.

Cậu ấy nhăn nhó đỏ mặt cả buổi, rồi mới từ từ quyết định nói cái gì đó, vẻ mặt như hung ác mà nhấn tâm nói: “Được rồi! Tôi chính là muốn biết! Vì cái gì mà đàn bà đều tìm đến thân thể để được an ủi? Vì cái gì không đến tìm tôi? Tôi nhìn như vậy mà thật sự kém thế sao?”

Nói rất nhanh, hình như là sợ mỗi chữ mỗi câu nói quá rành mạch đều bị tôi nghe lọt hết vậy.

Nhìn cái vẻ mặt tức giận cùng điệu bộ bất bình của cậu ấy, ngụm rượu trong miệng tôi suýt nữa thì bị phun hết ra!

“Cậu muốn... cho đàn bà cùng mình?” Tôi cố nín cười hỏi.

“Đúng... Đúng vậy...” Tiểu tử này khẩu khí mềm nhũn, có chút chột dạ.

“Nhìn cái bộ dạng như là học sinh tiểu học bị lạc đường của cậu ấy! Phụ nữ có thể tin tưởng cậu có khả năng mới là lạ!” Tôi tiếp tục trêu chọc.

Bất quá lần này tôi nói là sự thật. Nhìn bộ dạng của Dật Thần thế nào cũng không thể tưởng tượng ra cậu ấy có thể ở trên người phụ nữ mà làm các nàng ấy dục tiên dục tử. Mà chính cậu ấy nằm trên giường còn phải dựa vào “thuốc”.

Đương nhiên những lời này tuyệt đối không thể nói với cậu ấy, bằng không thì tiểu tử này chắc chắn sẽ nổi xung, đi khắp nơi ồn ào kêu tôi khi dễ cậu ấy.

Cậu ấy hiển nhiên bị tôi chọc giận vì ý trêu chọc trên mặt tôi là quá rõ ràng, vừa định nổi giận thì đành phải nhịn xuống.

“Phiền Hạo Vũ! Anh xem nhẹ tôi!”

“Tôi không có ý đó! Mà sao cậu lại suy nghĩ như vậy?” Tôi xắn tay áo, sau đó tiến lại gần cậu ấy, ghé sát vào tai, cố ý hạ giọng: “Nếu tôi không đoán sai... này Dật Thần! Đến bây giờ cậu vẫn là xử nam à?”

Nghe vậy, cậu ấy vừa vất vả bình thường trở lại thì mặt lại đỏ bừng lên.

Không phải chứ? Đều bị tôi đoán trúng cả à?

Tôi càng ngày càng hào hứng, không quan tâm đến sắc thái của người kia mà dùng tay câu lấy cổ cậu ấy, làm ra vẻ bề trên cười cười: “Dật Thần, cậu nhìn mình mà xem? Kinh nghiệm làm sao đủ để cho các cô gái dám tìm đến cậu? Các nàng sẽ tin tưởng cậu sao? Có muốn không caca dạy cho cậu ít kỹ xảo? Tôi rất thuần thực đấy! Trò gì cũng có thể dạy cậu được!”

Tại tôi có vẻ đắc ý, lại không thấy gì là vui đùa đã bị chọc, mà còn bị tôi ôm trong ngực thì Dật Thần đột nhiên hung hăng đẩy tôi ra. Lực đạo cũng không nhỏ, khiến tôi nặng nề đập đầu vào quầy bar đằng sau, rồi mất thăng bằng ngã ngối trên mặt đất. Mà đã thế người kia còn thuận tay lôi kéo một cô gái chạy đi.

Tôi xoa xoa chỗ lưng bị đụng mà lưng lay người đứng lên, một bên hướng về phía các cô gái vừa bị màn này hù sợ cười làm lạnh, thật tốt là hình tượng hoàn mỹ của tôi đã trở lại.

Tôi dám cam đoan rằng nếu bây giờ không phải đang làm việc, đoán chừng tôi cùng cậu ta sẽ cùng solo một trận ra ngô ra khoai.

Nhưng mà... không phải chỉ đùa một chút thôi sao? Mà cậu ấy không phải là không biết tính cách của tôi, không lẽ tiểu tử Dật Thần này lại làm quá đến thế cơ à?

4. Chương 4

Editor: Du Bình

Ở một chỗ đã lâu rồi, xem ra đều đã nằm lòng hết cả, mọi người thường sẽ “có mới nói cũ”, cảm thấy những thứ mới lạ sẽ thú vị hơn: những cô nàng ngoại quốc sẽ hấp dẫn khẩu vị hơn mấy cô nàng nội quốc đã quá quen mắt. Như tôi ở chỗ này làm việc đã quá quen với những cô gái tóc đen mắt đen, đột nhiên gặp được một cô nàng với mái tóc vàng cùng tròng mắt xanh dị thường. Ừ, và đồng nghĩa thì tôi sẽ bị phụ nữ ngoại quốc câu dẫn.

Sắc mặt nàng vạn phần rực rỡ, da dẻ trắng như tuyết, khiến cho hai cánh môi hơi mỏng đỏ mọng càng như câu nhân người ta, nàng bận bộ váy liền màu trắng bó sát người, hoàn toàn làm lộ ra thân thể tuyệt mỹ với những đường cong hoàn hảo. Nàng hướng về phía tôi trong nháy mắt, đúng lúc ấy, tiềm thức của tôi bắt đầu thức tỉnh, rõ ràng chính bản thân mình cổ vũ rằng tôi cần thay đổi, tìm đến những thứ mới lạ và tươi mới!

Đợi nàng ngồi vào chỗ của mình, tôi hướng quầy bar yêu cầu hai ly Moet Chandon, trong mắt của tôi được uống loại “Hoàng thất Champagne” chính là vinh dự, như thế mới phù hợp với khí chất toát ra từ nàng.

Tôi đến bên, mang ly rượu tinh xảo trên tay đưa đến mời nàng: “Nice to meet you, my beautiful lady! [Thật cao hứng khi được bắt gặp mỹ nữ xinh đẹp thế này!]” rồi đưa chén rượu lên rất phong độ mà thoáng cúi đầu.

Đôi môi đỏ thắm câu dẫn của nàng lộ ra một tia cười nhẹ: “Nice to meet you, too! [Cũng rất vinh hạnh khi được gặp anh!]” Hai ly rượu chạm nhẹ vào nhau, tôi bắt đầu thấy những cô gái khác cùng nàng đều có khác biệt rất lớn. Những người kia chỉ biết xuống xã ở sàn nhảy hoang phí tuổi thanh xuân, còn nàng lộ ra thập phần thành thực cùng ưu nhã, tựa hồ chính là con gái nhà gia giáo.

“You are so elegant, my lady! I don’t think there be a man not to be tempted for you! [Em thật là ưu nhã, anh không nghĩ rằng không có một nam nhân nào có thể không động tâm trước em!]”

“Also including you? [Ồ, bao gồm cả anh nữa sao?]” Ý nàng cười rất xông xênh khiến tôi nhú mào một chút.

“Sure! [Đương nhiên!]” Tôi cam tâm tình nguyện rồi hòa cùng nàng.

Nàng ưu nhã nhấp một ngụm rượu, còn lưu lại trên ly một ấn ký màu đỏ nhạt, từ phía tôi nhưng ra chính là thập phần mỉa mai. Tôi hướng nàng tiếp tục nói: “Do you like poetry? [Em có thích thơ không?]”

“Of couse! [Có chứ!]” Nàng có chút hăng hái nhìn tôi, hình như đã sớm đoán ra kế tiếp tôi sẽ làm gì.

“I’m not very interesrted in this, but I believe that I fell in love with you when I meet you for the first time. Just want to tell you: ‘Love is a vine that grow into ourr hearts. If I know what love is, it is because of you!’

[Anh đối với thứ này không phải là có quá nhiều hứng thú, nhưng anh tin là ngay tại thời khắc đầu tiên khi nhìn thấy em, anh đã thật sự rơi vào lưới tình. Anh thật lòng chỉ muốn nói cho em biết: ‘Tình yêu chính là sợi dây leo vắn vít đang sinh trưởng. Và nhờ em, anh đã biết thế nào là yêu.’]” Tôi dặt cánh tay trắng nõn của nàng đến trước miệng mình, nhẹ nhàng chạm môi tiếp xúc với da thịt mềm mại, đặt lên trên đó một nụ hôn.

“Oh, thank you! My pretty boy! [Ôi cảm ơn anh! Anh dễ thương quá!]”

Tôi nhìn điệu bộ tươi cười như hoa của nàng, ta cảm thấy rất may mắn vì đã không quên hết những từ Tiếng Anh đã học từ thời trung học, rõ ràng bây giờ vẫn còn chút công dụng.

Tôi cùng nữ nhân này trải qua thời gian thật ngắn ngủi, tựa như vèo một cái. Không hề có nhục thể hoan ái, chỉ đơn giản là trao đổi những điều nhỏ nhặt, tựa như hai chúng tôi đều là bằng hữu đã quen thật lâu. Nói thật, tôi thật phần hưởng thụ cảm giác tốt đẹp ấy. Nàng nói cho tôi biết tên của nàng, là Jean, đến Trung Quốc đã lâu rồi. Hôm nay sở dĩ đến nơi này là vì chuyện tình cảm có vấn đề, mà nàng lại không muốn nói nhiều. Đương nhiên nàng không muốn nói, thì tôi cũng chẳng chấp nhất bắt ép làm gì. Dù sao chỗ này cũng là nơi để cho khách hàng đến tìm nguồn an ủi mà khoái hoạt trở lại, không phải khiến cho họ nhớ lại tình huống tổn thương hoặc là ở trước mặt tôi bị vạch trần rằng mình đang có một vết sẹo vẫn nhỏ máu. Tôi vẫn cảm thấy, những kẻ khác thường lạnh lùng mà làm việc này, tàn nhẫn nhỡn nhơ “thưởng thức” cái chuyện này theo kiểu tấu hài. Chỉ biết cảm nhận máu tươi đầm đìa xung quanh miệng vết thương, lúc đi qua còn làm vết mặt thư thái vô cùng.

Lúc nàng rời đi, theo nghi thức thân thuộc của người phương Tây chạm vào má tôi, ấn môi xuống hôn. Làn môi của nàng có chút man mát, nhưng rất ngoài ý muốn khiến tôi cảm thấy thoải mái.

Nàng liền dời khỏi, không đợi tôi đang mê muội trong “Ôn nhu hương” kịp tỉnh táo lại. Vừa lúc đó Dật Thần đi tới, đặt mông xuống ngồi cạnh tôi.

“Phiền Hạo Vũ.”

“Àn?”

“Có người nào đã nói cho anh biết rằng cái bộ dạng vừa nãy của anh thực giống lưu manh không? Chẳng qua là núp qua vẻ ngoài văn nhả!”

Hê, không lẽ tiểu tử này lại mở to mắt nhìn qua bên này sao? Lúc còn đang trêu chọc phụ nữ đều bị cậu ta nhìn thấy?

Tôi giơ tay lên vỗ vỗ bờ vai cậu ấy: “Cậu biết không? Kỳ thật từng MB, không, chính xác là mỗi người đàn ông. Thực chất bên trong đều có một cỗ lưu manh, chỉ là muốn xem có thể để lại trong lòng đàn bà chút mùi vị nào của hấn không?”

“Anh vừa nói gì với cô gái Tây kia thế?”

“Không có gì! Chỉ là thấy cùng nàng nói chuyện phiếm rất thoải mái!”

“Chỉ có thể thôi sao?”

“Đương nhiên.”

Cứ như vậy mỗi một giây trôi qua, tôi đều cảm thấy được ánh mắt của Dật Thần nhìn tôi có chút khác thường, mà không có cách nào để vạch trần. Nhưng chỉ một giây sau, ánh mắt ấy đã bị cậu ấy che đậy xuống thật hoàn mỹ. Thời gian quá ngắn, tôi thậm chí còn hoài nghi đó là vì tôi tự mình tưởng tượng ra ảo giác rồi!

Lúc xong việc thì cũng mới rạng sáng, rất nhiều cô gái không thể tiếp tục chịu đựng mà rời đi. Đối với các nàng mà nói, dung nhan của bản thân chính là thứ trọng yếu nhất!

Đột nhiên Dật Thần muốn đi uống rượu, nhưng không muốn đến các quán bar. Cậu ấy nói, quán ba đều như nhau, nhiều người và rất ồn!

Tôi cười trêu chọc cậu ấy. Đây không phải là đang muốn đi quán bar tìm mỹ nữ ư?

Cậu ấy không để ý tới tôi, phối hợp với tay lấy mấy bình rượu trên quầy bar kêu đi uống rượu, rồi quay sang vứt bỏ một câu ‘muốn đi cùng thì cứ tới!’ liền đi luôn.

Tôi nhún vai, theo cậu ấy ta cửa.

Chúng tôi tại ven đường tùy tiện tìm một bãi đất trống ngồi xuống. Dật Thần mở hai bình rượu, một đưa cho tôi, còn bình trên tay bắt đầu công việc dốc chất lỏng bên trong vào cổ họng.

Hôm nay chính là yên tĩnh ngoài ý muốn, quãng thời gian dài thật dài quá trầm mặc khiến tôi không nhịn được mở miệng hỏi trước: “Này Dật Thần! Chúng ta uống rượu mà không trò chuyện phiếm thì cậu không thấy quá mất hứng sao?”

Cậu ấy ngẩng đầu lên, lại nốc thêm chút rượu, nói ra: “Phiền Hạo Vũ, anh thấy làm MB thấy sung sướng lắm sao?”

“Đương nhiên.”

“Vậy tại sao tôi lại cảm thấy nghĩ mãi không ra có điểm nào vui vẻ vậy?”

Tôi nhìn cậu ấy một hồi lâu rồi mới cười nói: “Là như thế nào? Là do cậu không tìm được mẫu con gái mình yêu thích, đã vậy lại không được đàn bà đến để an giúp họ an ủi thân thể sao?”

Cậu ấy lườm tôi rồi không nói thêm lời nào nữa. Thấy cậu ấy như vậy tôi chẳng nghĩ ra được chủ đề gì để cùng cậu ấy trò chuyện hào hứng. Chỉ có thể học dáng vẻ không ngừng tự uống rượu của cậu ấy.

Kỳ thật tôi một mực suy nghĩ, như cậu ấy cứ uống như thế này, thật có thể cảm nhận được rượu lại tinh khiết và thơm mát sao?

Nhưng không biết vì sao, hôm nay tiểu tử này tửu lượng vô cùng tốt, mà tôi lại bắt đầu cảm thấy chóng mặt quay quắt mà cậu ấy vẫn tiếp tục uống hăng say. Và cuối cùng, cậu ấy không thể không đem kẻ say bết nhè là tôi về nhà, nhưng không phải là nhà của tôi mà chính là về nhà cậu ấy.

Tôi vẫn còn nhớ rõ khi ở trên lưng cậu ấy phóng tầm mắt trải dài qua ngõ hẻm ấy, đèn đường rất tù mù. Chỉ có thể chiếu sáng được những vũng đất trống, nhìn xa thì giống như cái lỗ tối om bị thùng, bóng cột điện đổ xuống rất dài, thực như là một vật thể quỷ dị rơi trên mặt đất.

Thật ra thì tôi cũng không say đến nỗi mà không thể tự mình bước đi. Chỉ là được Dật Thần tuy gây teo vác trên lưng lại hết sức thoải mái. Tôi hít vào đầy một buồng phổi mùi vị trên người cậu ấy, tuy uống rất nhiều rượu, nhưng vẫn vô cùng thơm tho, sạch sẽ.

Tôi nhận ra đây là lần đầu tiên mình được đến nhà của Dật Thần, nhà cậu ấy là nhà đơn với một khoảng sân nhỏ nhỏ. Tuy cơ cấu rất bình thường, nhưng phòng lại phi thường sạch sẽ. Bất quá chỉ có cha mẹ cậu ấy hiện tại không có ở nhà. Mà Dật Thần rất ít khi nhắc đến nhà cửa hoặc người nhà. Cho nên tôi cũng không biết là họ đi ra ngoài vẫn chưa về hay chưa từng tồn tại ở nơi này nữa?

Dật Thần đem tôi ném lên giường, giường của cậu ấy không lớn, nhưng lại rất êm ái, cả người tôi thoải mái nằm kênh trên đấy. Đột nhiên nghĩ nếu có thể ở chỗ này thật sự là không tệ.

Dật Thần ngồi xuống cạnh tôi, thò tay xem tôi có tỉnh hay không. Tôi ‘say khướt’ tròn mắt nhìn lên cậu ấy. Động tác rất nhẹ, ngón tay thỉnh thoảng đụng vào thân thể của tôi bài khai quần áo để làn da tôi loã lổ trong không khí. Tựa như đôi môi của nữ nhân kia.

Đợi đến lúc toàn bộ cúc trên áo được tháo ra, cậu ấy nhẹ nhàng ôm lấy tôi, muốn đem quần áo cởi hết ra. Nhịp thở của cậu ấy nhẹ cổ ý trên chọc hóm cổ của tôi, hơi ngứa ngứa, tựa như đang khiêu khích lửa trong người tôi vậy.

Ma xui quỷ khiến thế nào, tay phải đột nhiên nâng lên, tôi ôm trọn vòng eo của cậu ấy.

5. Chương 5

Editor: Du Bình

Dật Thần tựa hồ bị cái động tác này của tôi làm cho nhảy dựng lên, rơi xuống đất. Cậu ấy dùng sức đẩy tôi ra, mà kỳ thật từ lúc tôi bị cậu ấy đẩy đến va vào quầy bar đã luôn nảy ra suy nghĩ, cậu ấy nhìn bên ngoài gầy teo là vậy, tại sao lại có sức mạnh như thế kia chứ?

Thân thể tôi như lần trước bị đập mạnh lên đầu giường, tôi lập tức hoàn hồn, rượu cũng tỉnh hơn phân nửa.

“Anh đang làm gì vậy?” Dật Thần nhìn tôi hỏi, thần sắc thật sự không được rõ ràng, không thể đơn giản nói rằng đang bắt mẩn hay sinh khí, mà ngược lại cơ hồ có chút phức tạp.

Tôi giảm bớt hào khí, hắc hắc cười cười: “Là mượn rượu cướp sắc chứ sao nữa?”

“Đồ tâm thần!” Cậu ấy không lĩnh hội chút nào tình cảm của tôi, tức giận trợn mắt lườm tôi một cái: “Tỉnh rượu dùng cái à nha! Mau tranh thủ đi tắm rửa, một thân mùi rượu, thối chết rồi!”

Rõ ràng nói như vậy với tôi... Tôi chẳng muốn cùng cậu ấy so đo làm gì, liền xuống giường, hướng nhà tắm mà đi.

Thời điểm tắm, nước ấm ào ào từ trên người tôi thuận tiện chảy hết xuống đất. Nước rất vừa, rất ấm, nhưng chẳng hiểu thế nào thân thể tôi lại bất chấp nhớ đến dư vị lạnh lạnh trên người Dật Thần.

Nhà Dật Thần chỉ có một cái giường lớn, nhưng tôi hết lần này đến lần khác ở lý trên giường nhất quyết không chịu xuống. Tôi nói giường của cậu thật là êm, tôi dám cam đoan rằng trên đời này chẳng có cái giường nào làm tôi cảm thấy thoải mái hơn!

Và cuối cùng, hết cách, Dật Thần đành phải cùng tôi nằm trên một cái giường! Không có cách nào nằm thoải mái được, cậu ấy phải lách vào trong góc tường để tôi nằm ngoài. Nói thật, hai thằng con trai to tướng cùng chui rúc trên cái giường nhỏ như vậy thì thế nào cũng cảm thấy bất ổn, tựa hồ như đang có khuynh hướng tự ngược đãi bản thân mình vậy!

Tôi nói: Dật Thần à! Cậu làm sao phải chịu khổ thế? Sao không sang phòng khác mà ngủ? Cậu ấy như lười nhìn tôi, lười biếng nói tôi không thích!

Dật Thần ngồi dựa thành giường, mở đèn đọc sách. Ánh đèn mờ nhạt hơi hắt vào cậu ấy, mái tóc mới gội xong vẫn còn ẩm ướt dán chặt lấy đôi má.

“Dật Thần.”

“Làm sao?”

“Hình như tâm tình của cậu hôm nay không được tốt lắm hả?”. Tôi rất cục cựa cũng phải nói ra suy nghĩ từ

lúc cùng cậu ấy uống rượu.

Dật Thần chính là dạng chuyên ở cạnh tôi suốt ngày lú lú không biết mệt, đột nhiên cậu ấy trở nên an tĩnh khiến tôi có điểm không quen lắm. Loại cảm giác này khiến tôi là một người biết được cả thế giới của cậu ấy, đột nhiên lại bị triệt để phá vỡ, hoàn toàn mù mờ.

“Không có!” Câu trả lời của cậu ấy trước sau như một đều là lãnh đạm.

“Vậy tại sao cậu lại trở nên ít nói như vậy?”

“Ai đặt ra quy định rằng 365 ngày, mỗi giây tôi đều phải nói vậy?”

Tôi cười đùa, tí từng đẩy cậu ấy: “Cậu không phải là hứng thú với cô gái Tây kia sao? Là ghen tị hả? Vừa hay tôi lại có số của cô ấy đấy! Cậu có muốn không?”

Tay cầm sách của Dật Thần thoáng run nhẹ, nhưng cậu ấy lại không trả lời tôi. Nhưng tôi chịu không được, tựa hồ muốn bức cho Dật Thần khôi phục nguyên trạng. Trong lòng quấy phá một trận, tôi đột nhiên bỏ nhào tới, một tay ôm eo cậu, rồi bắt đầu cong ngón tay vuốt ve...

Eo Dật Thần rất mềm mại, đụng một cái thì đã chịu không được, sách rời tay rơi trên mặt đất. Cậu ấy ngựa không nhin được liền dốc sức liều mạng trốn tránh, một bên dùng sức đẩy tôi ra. Nói thật, Dật Thần khí lực lớn thì có lớn thật đấy, nhưng nếu quá liều mạng thì sẽ thua Phiên Hạo Vũ tôi đây. Nên từ đầu đến cuối cậu ấy đều bị tôi một mực chặt chẽ giam ở trong lồng ngực.

Cậu ấy không biết một bên vì hờn dỗi hay bởi vì ngựa mà dốc sức liều mạng nín cười. Mà tôi lại mang bộ mặt hơi thần kinh không chút nào che dấu được đáng bộ đắc ý.

Cậu ấy bị động tác của tôi cùng với khuôn mặt hảo ý cười làm cho thẹn quá hoá giận. Dật Thần nói, Phiên Hạo Vũ! Nếu anh còn không dừng lại, chính tay lão tử sẽ biến anh thành tàn phế!

Tôi cười. Nói, được a~ nếu cậu có bản lĩnh liền tớ cho tôi xem nào!

Cậu ấy bị tôi ôm trong ngực, không an phận mà dùng thân thể dốc sức liều mạng đụng lồng ngực của tôi, người tôi bị cậu ấy làm cho đập vào tường. Nói thật thì có hơi đau đau, mà còn khiến tôi có cảm giác tâm can mình bị cậu ấy đập đến rụng cả ra rồi.

Ngay lúc cậu ấy lần nữa bạt mạng vọt tới người tôi, tôi đột nhiên buông lỏng tay, tránh né sự va đập. Cậu mất thăng bằng, đập đầu vào vai tôi, hơi thở Dật Thần thoáng xẹt qua lỗ tai tôi, có chút dòn dập, lại giống chọc người khiến lỗ tai của tôi ngựa ngựa, tựa hồ muốn làm nội tâm của tôi ngựa đến phát điên.

Nhưng cậu ấy hình như có ý định dừng lại, lại lần nữa hướng tôi đánh tới. Tôi đã chuẩn bị sẵn từ trước,

nhanh nhẹn giơ tay lên một phát bắt được tay cậu, sau đó mạnh mẽ đem cậu ấy áp xuống giường.

Thời gian đột nhiên như dừng lại, tôi quỳ trên giường, tay còn đang nắm chặt lấy tay Dật Thần. Cậu ấy nằm dưới tôi, cứ như vậy thẳng tắp nhìn lại tôi. Hai người chúng tôi cứ như vậy dùng một loại tư thế quỷ dị mà trân trối nhìn nhau như vậy.

Tóc Dật Thần có chút mất trật tự, mồ hôi trên trán có chút tùy ý mà chảy rịn, đáy mắt tựa như chứa muôn vì sao, long lanh trong sáng. Gương mặt lớn cỡ bàn tay có chút ửng hồng nhàn nhạt.

Không đúng! Nhất định có chỗ nào không đúng! Vì sao tôi lại...

“Dật Thần...” Tôi vô ý thức gọi cậu ấy.

Dật Thần ngồi dậy, đẩy tôi ra. Sau đó bò đến chỗ đèn bàn, nhàn nhạt nói với tôi một câu ngủ đi!

Phòng lập tức tối ngay, tôi đột nhiên linh hội được một cảm giác có tên là thất bại, một mực tin tưởng mình là một người đàn ông khỏe mạnh mà bị người kém sức áp đảo sẽ khiến sinh ra cảm giác ấy. Chỉ có điều, tôi chưa từng nghĩ tới, mình lại có một ngày ta đánh úp một người khác dưới thân, tôi lại mang suy nghĩ người kia thật giống một cô gái đỏ mặt e thẹn đi áp vào Dật Thần!

6. Chương 6

Editor: Du Bình

Dật Thần đêm nay ngủ rất ngon, mà tôi lại là loại lạ giường là sẽ ngủ không sâu nên nghiễm nhiên là không ngủ được. Đã thế hơi thở của Dật Thần khi có khi không phả bên tôi, thỉnh thoảng cậu ấy xoay người một cái, tự nhiên sẽ mang hơi thở lướt trên da mặt khiến từ sâu trong nội tâm tôi đều ngứa ngáy hết cả. Và tất nhiên tôi cũng xoay qua xoay lại, thành ra mất ngủ lại càng thêm mất ngủ.

Kết quả, sáng hôm sau, trên viền mắt liền xuất hiện hai quầng thâm mờ mờ. Tôi vốn cho là Dật Thần vì để ý chuyện hôm qua sẽ không tự nhiên, nhưng ngay khi trông thấy bộ dạng của tôi. Dật Thần liền “Phốc!” cười thật lớn, giơ tay lên vỗ bờ vai tôi: “Từ lúc nào mà anh lại trở thành giống gấu trúc vậy Phiền Hạo Vũ?”

Tôi gạt tay của cậu ấy ra, thách đấu: “Đây là đang châm chích tôi sao? Tôi dám cam đoan với cậu! Kể cả mặt tôi có ra cái dạng này thì cũng không thiếu nữ nhân vây quanh tôi!”

Tôi nói rất đúng sự thật, tôi bây giờ nhìn có chút tiêu tụy, nhưng theo kinh nghiệm lâu năm, các cô gái bình thường đối với đàn ông u buồn thường không có sức chống đỡ. Các nàng phần lớn đều cảm thấy sẽ có được một câu chuyện thật thương đau hay là cảm động gì gì đó. Các cô gái như vậy sẽ không có đề kháng

với loại uất đau buồn thần bí, vì vậy tôi đột ngột mang hai quầng thâm trên mắt thế này cũng không thể khiến các nàng lánh xa được.

Hôm nay tôi không cật lực đi tìm khách hàng cho mình, mà ngược lại lại tiến đến chỗ quầy bar, gọi cho mình một ly rượu. Tuy tôi không có đang buồn chuyện gì hết, nhưng mà vì thứ gì thì ai cũng biết rồi đấy mà phải giả dạng như thế này. Dật Thần tiểu tử một bên ra sức trêu chọc cho khách của cậu ấy cười vui vẻ, một bên không an phận mà hướng đến tôi nháy mắt mấy cái. Tôi thừa biết rằng cậu ấy đang cố ý chọc cười tôi, bất quá mặc kệ chính là mặc kệ!

Một lát sau, khi mà tôi gần như là chuẩn bị đang lo lắng, thì một người khách mà tôi mong muốn đã do dự đi tới.

“Hạo Vũ! Anh bị làm sao vậy?” Nàng ngồi cạnh tôi, đôi mắt to không che dấu được thần sắc lo lắng.

“Cũng chẳng có gì là to tát. Chỉ là cô gái khi xưa tôi thích sắp kết hôn, hôm qua vừa gửi thiệp mời đến cho tôi...” Tôi phối hợp biểu lộ, dùng một loại thần sắc đau lòng, thoải mái viết ra một lời kịch đạt chuẩn.

“Hạo Vũ...” Phụ nữ thường không chịu được cảnh người đàn ông mình thích thương tâm khổ sở, mà đặc biệt với loại đàn ông có tình cảm rất chân thành tha thiết.

Chỉ là, thấy bộ dạng cô gái này đau lòng muốn khóc, tôi thật sự suy nghĩ như vậy đáng sao? Tôi cảm thấy nước mắt nữ nhân là thứ rất trân quý! Làm sao có thể dỗi gạt được đây?

Nghĩ vậy, tôi nắm lấy tay nàng, thứ lỗi: “Thật xin lỗi công chúa của tôi, thật tội lỗi đã làm em lo lắng, để em rơi nước mắt là lỗi của tôi! Thật sự xin lỗi em!” Tôi ôm chặt nàng, mang theo chút áy náy “Có lẽ tôi sẽ dùng thời gian để mang lại cho em khoái hoạt thôi!”

“Em biết rõ anh đang rất khổ sở...”

“Không!” Tôi nâng mặt của nàng lên “Nụ cười của em đã khiến tôi không còn đau xót nữa!”

Chứng kiến nụ cười của nàng xuất hiện trên môi, trong lòng tôi phần nào mới bớt đi cảm giác tội lỗi.

Tôi ôm lấy nàng, sau đó vô ý hướng Dật Thần nhìn cậu ấy, mà cậu ấy cũng trùng hợp nhìn lại tôi. Hai mắt giao nhau, cậu ấy lập tức cuống quýt rời đi. Nhưng trong vài giây có chút ngây người, bởi tôi thấy khách hàng của cậu quơ quơ tay trước mặt cậu ấy.

Chỉ bất quá lần này tôi chẳng để cảm xúc của cậu ấy vào mắt. Cậu ấy như sững sờ, ngẩn người mà nhìn tôi, thật lòng mà nói tôi cũng không biết trong lòng Dật Thần đang nghĩ cái gì nữa.

Bỗng cô nàng ngoại quốc lại đến tìm tôi. Xem ra ngày hôm qua hai chúng tôi có những giờ phút thật vui

về!

“Hi, my HaoYu! [Hạo Vũ của em!]” Những cô nàng phương Tây đều bạo dạn như vậy. Bất quá! Tôi thích!

“My beauty, glad to see you again! [Thật cao hứng khi được gặp lại em! Người đẹp của tôi!]” Tôi cười, nói.

Nàng ngồi xuống cạnh tôi. Tôi bỗng đột nhiên nhớ lại mình giận dữ với Dật Thần, vì vậy tôi không ngại ngần kéo nàng đứng dậy.

“You want take me to where? [Anh dẫn em đi đâu vậy?]”

Không để ý đến câu hỏi của nàng, tôi một đường đem nàng đến chỗ Dật Thần, giới thiệu: “He is my friend, YiChen Yan. He is very interesting, You will have a great time. [Đây là Dật Thần, bạn của tôi! Cậu ấy rất thú vị! Chắc chắn sẽ làm em hài lòng!]”

“But... why? [Nhưng... Tại sao?]” Nàng hiển nhiên có chút nghi hoặc với hành động của tôi.

“Just want to introduce him to you! [Tôi chỉ muốn giới thiệu cậu ấy với em thôi mà!]” Tôi cười, dù thế nào vẫn thấy tiểu tử có hứng thú với cô gái này!

Dật Thần liếc tôi, rồi sau đó thuần thục dắt tay nàng: “Nice to meet you, lady! You are really beautiful! I can't help to be fascinated by you! [Thật vinh hạnh cho tôi! Tôi không thể nào kiềm lòng trước sắc đẹp của em!]”

Nhưng nhìn dáng bộ nho nhã của cậu ấy. Tôi thật đúng là có chút không quen!

Cậu vứt bỏ tôi luôn, lôi kéo nàng đến chỗ khác!

Kỳ thật tôi không thích đem khách hàng của mình đến cho người khác. Nói đơn giản để dễ hiểu một chút, các nữ khách hàng chỉ định tôi càng dài, như vậy thì tiền lương sẽ càng nhiều, tương ứng với địa vị tại nơi này sẽ càng cao hơn. Những người mới làm việc thường không có nhiều khách hàng, khởi điểm không được tốt nên hay bị các nam PR khác cười nhạo, khi dễ. Bất quá trước khi đến nơi này, tôi đã được một vài người để mắt đến, không giống Dật Thần lẳng đầu lẳng não (cái này có lẽ phải khổ sở lẫn lộn. Du không rõ nghĩa lắm nên đành để nguyên. Có ai biết thì nhắc Du để Du edit lại nhé ^^). Cho nên ta rất nhanh có lượt khách đầu tiên, tránh khỏi bị người ta khi dễ.

Bất quá với Dật Thần là ngoài ý muốn, tôi không thể chịu được thái độ “im lặng là vàng” của cậu ấy với mình.

Lúc mới bắt đầu, cô nàng Phương Tây có chút do dự đấy! Mình bị một người đàn ông tặng cho người khác lòng tự trọng đều lúc mới đầu thế này cũng sẽ bị đả kích. Nhưng mà tôi không cùng nàng nói yêu thương,

mà chỉ là đang làm việc. Nàng rất minh bạch điểm này, nên lúc nhìn tôi không có chút mất mát nào. Một lúc sau đã cùng Dật Thần vui vẻ cười nói!

Phần lớn các cô hái đều yêu thích những đồ vật mang vẻ ngoài đáng yêu. Huống chi Dật Thần có thể tự làm bộ mặt cực vô hại, thương thường làm cho phụ nữ bộc phát tiềm thức bản năng người mẹ của mình. Giống tôi này, tuy khi lớn lên rất tuấn tú, nhưng đôi khi cũng là một dạng bảo thủ đấy! Các cô gái hướng nội bình thường đều cảnh giác mà kéo áo bỏ đi, thấy tôi đáng thương một chút cũng chỉ hỏi thăm qua quýt. Nói vậy thôi chứ tôi với Dật Thần là hai dạng bất đồng, dù biết cậu ấy là sói đội lột cừu, các nàng đều không thể cưỡng lại mà kéo tới. Điều này làm tôi khá phiền muộn đấy! “Tướng mạo quyết định tất thắng!”, mỗi lần cậu ấy nói câu này với tôi, đắc ý vỗ vỗ vai, tưởng là đang an ủi đấy! Nhưng kỳ thật lại càng giống đắc chí mà giễu tôi!

Đáng giận! Cái này tựa như thế giới đáng yêu mà tôi ưa thích đang từ từ tan vỡ! Trong lòng tôi vang lên một hồi phản nản!

Cô gái kia cùng Dật Thần nói chuyện rất vui sướng! Lúc nàng rời đi trên mặt còn mang nét tươi cười. Tôi đoán được lần sau nàng nhất định sẽ lại đến, còn đối tượng cần thì chắc chắn sẽ không phải tôi nữa rồi! Tôi cứ như vậy mà mất đi một người khách, nhưng một người thì tôi cũng không cảm thấy mất mát, thua thiệt nhiều lắm đâu!

Dật Thần xoay người hướng tôi đi tới. Nụ cười trên môi lập tức biến mất, cả gương mặt gương mặt thoáng cái suy sụp.

Không thể nào cậu ấy đang bắt măn chứ?!

Cậu đến trước mặt tôi, xem nét mặt kia, tôi cảm thấy nếu trên tay Dật Thần có ly rượu, nhất định cậu ấy sẽ không nể nang gì hất thẳng nó vào mặt tôi. Tuy nhiên tôi lại chẳng hiểu mình làm sai cái gì!

“Vì cái gì mà đem cô gái Tây kia giới thiệu cho tôi?” Cậu hỏi tôi.

“Bởi tôi thích a~” Tôi đáp, như một điều hiển nhiên.

“Ai nói với anh là tôi thích nàng?!”

“Vậy sao hôm qua cậu lại có thái độ kia?” Tôi bó tay, cảm thấy cậu ấy nói có chút không có lý.

Cậu ấy nhìn tôi rất lâu, sau đó mới chậm rãi mở miệng: “Phiền Hạo Vũ, anh cho rằng anh hiểu tôi được bao nhiêu?”

7. Chương 7

Editor: Du Bình

Lời này là có ý gì?

Nói thật ra, tôi thật sự rất chán ghét những loại người cho là tôi mang thái độ đùa cợt họ, kể cả với Dật Thần. Tôi Phiền Hạo Vũ làm gì phải có cái nghĩa vụ ở chỗ này “mặt nóng dán mông lạnh” đùa cho cậu vui về?

Dật Thần ngoài mặt lãnh đạm nhưng bên trong lại lồ lộ ngử nghĩ trào phúng, xác thực là đã chọc đến tôi. Mà không tức mới lạ đấy! Tôi hao tâm tư muốn cậu ấy vui vẻ, kể cả lúc đang làm việc cũng đều con mẹ nó nghĩ đến cậu ấy. Đã thế còn mang khách của bản thân tặng cho cậu. Kết quả cậu lại có cái thái độ này, như là tôi thiếu hân của cậu ta đến tám xâu tiền? Lão tử đã cố sức nịnh nọt như vậy, dựa vào cái gì mà lại bị coi thường?

Lúc tôi lại gần cậu ấy, thái độ lạnh xuống: “Đúng! Là tôi không biết cậu! Cho nên tôi cũng không biết là cậu lại nghĩ tôi đang làm trò hề! Tâm tình của cậu không tốt là việc của cậu. Đừng có “giận chó đánh mèo”, mang tôi ra làm nơi trút giận! Tôi không có nghĩa vụ phải lấy lòng cậu!”

“Ai mượn anh lấy lòng tôi?”

Đây là lần đầu tiên cậu ấy công khai chống đối, làm lửa giận trong lòng tôi ngày càng bùng phát mãnh liệt chỉ muốn quay người mau chóng ly khai. Tôi! Phiền Hạo Vũ cho đến bây giờ không thiếu người đẹp. Tại sao lại phải vì một thằng đàn ông mà lãng phí thời gian quý giá cơ chứ?

Mà đúng lúc này, một người đàn ông khác đi đến, bụng phình to, thịt mỡ chồng chất trên mặt, còn mắt thì cơ hồ giống như một đường thẳng vậy! Tôi chắc chắn thằng này không phải là đến xin làm nam PR, vì hân hoàn toàn không đủ tiêu chuẩn!

Tôi đang suy nghĩ hân tới nơi này làm cái gì, hân lại đem ngón tay vừa to vừa thô chỉ vào Dật Thần: “Em đây rồi!”

“Ông muốn làm gì?” Dật Thần vẫn còn nóng, cậu ấy cau mày, lạnh giọng hỏi.

“Em với đàn bà làm cái gì, anh sẽ đối với em làm như thế!” Hân cười đến hên mơn bĩ ối.

Shit! Tôi triệt để minh bạch ý tứ trong lời nói của hân. Tuy nhiên đã từng được nghe nói nam PR cũng phục vụ làm nhân tình của đàn ông. Nhưng tôi từ trước đến nay chưa từng gặp tình huống này, cho nên chỉ cho nó là lời đồn vớ vẩn. Không nghĩ thật sự là có việc này!

Dật Thần không thể so với tôi, cậu cắn chặt môi, tay cũng theo đó trở thành nắm đấm, các đốt tay hơi đổi

màu trắng bệch.

Gã kia đi đến: “Như thế nào? Làm công việc này, không phải các em được tôn chỉ là phải làm cho khách hàng hài lòng sao? Huống hồ, các em hình như làm gì có văn bản không được tiếp đàn ông?” Hấn nhìn Dật Thần, dục vọng trong mắt lộ rõ mồn một.

Mẹ nó! Đồng tính luyện ái buồn nôn!

Tôi ở trong lòng hung ác thẳm mắng.

Yêu cầu của khách hàng theo lẽ thường không thể cự tuyệt, huống hồ ở chỗ này nhận tiền của lão bản cũng sẽ không được cảm thấy đi tiếp khách nam là trái sự tình được. Ở trong mắt hấn, đã làm nam PR, thì nguyên tắc đây không đáng được nói!

Nhìn Dật Thần cố nén lại mà gật đầu, tôi đột nhiên có một loại xúc động. Hận không thể một tay kéo cậu ấy dán vào ngực mình, không cho động đây nữa!

Tôi cứ như vậy trở mắt nhìn Dật Thần bị dẫn vào trong phòng. Bởi vì cảnh đấy mà bao nhiêu lửa giận trong lòng đều triệt để bị dội tắt rồi. Chuyển biến lúc này là lo lắng vô biên, thậm chí có thể làm quá lên chính là khủng hoảng!

Tôi lại vô tâm tiếp khách, nhưng mà không có bất kỳ chút hào hứng nào để chọc cho nữ nhân vui vẻ cả. Đây là lần đầu tiên tôi làm trái với quy định, cự tuyệt hết với tất cả các lời mời. Tìm một chỗ gần cánh cửa kia rồi ngồi xuống. Tôi suy nghĩ, nếu như người đàn ông kia chỉ là muốn tìm Dật Thần nói chuyện phiếm, thì tôi cũng sẽ không muốn tìm đủ mọi cách để quấy rầy. Nhưng sự thật đang chứng minh, cái hi vọng trong đầu tôi thật quá ngây thơ rồi!

Lúc đầu bên trong còn rất yên tĩnh, nhưng chỉ chốc lát sau tiếng ly thủy tinh rơi vỡ dưới sàn vang đến bên tai tôi. Tôi mơ hồ nghe thấy người nam nhân kia hét lên: “Bảo bối! Đừng chạy a~”. Cái từ ‘Bảo bối’ thật sự làm tôi buồn nôn đến cực điểm, từng tiếng từng tiếng xối vào tai, rát như kiến chích làm người ta khó mà ngồi yên được!

Tay tôi nắm chặt thành một đoàn, chặt đến nỗi móng tay đâm rất sâu vào lòng bàn tay!

Cho đến lúc Dật Thần hét lên một tiếng, tia lý trí cuối cùng sót lại trong tôi triệt để bị phá tan tành!

Tôi tiến đến dùng sức mở cửa, liền nhìn thấy Dật Thần đang bị tên đáng chết kia đè lên những miếng thủy tinh rơi vãi đầy sàn. Cậu cất lực giãy dụa, nhưng bởi vì do quá gầy, khí lực so ra vẫn là kém hơn gã kia. Quần áo từng mảnh từng mảnh một bị xé rách, da thịt loà loà bị những miếng thủy tinh cứa vào làm rướm máu. Trên mặt cậu ấy sưng đỏ, hấn là trong lúc giãy dụa hông thoát đã bị kẻ kia vung một chưởng đánh đến.

Tôi phần nộ, lập tức lao đến, liều lĩnh túm gáy hắn, hướng mặt hắn ban cho một quyền. Sau đó, không đợi hắn kịp tỉnh táo đã giơ chân lên, hung hăng giẫm vào bụng tên khốn nạn vô số lần!

Hắn ôm bụng, giãy dụa đứng lên: “Mày?! Mày dám đánh khách hàng?!!”

“Con mẹ mày! Câm miệng cho lão tử!”

Tôi thừa nhận là tôi như muốn điên lên rồi! Tôi ngồi trên người hắn, dùng sức vung nắm đấm nhằm trúng mặt hắn, mỗi một cái đều rất rắn chắc khiến gương mặt mập mạp của hắn đều sưng phồng hết lên cả. Lúc này hai con mắt hắn đã bị chôn sau đồng thịt mỡ trên mặt hắn không còn nhìn thấy được nữa rồi!

Đợi đến lúc hắn hôn mê bất tỉnh mới thu tay. Tôi thở hổn hển đứng dậy, khi quay đầu vẫn thấy Dật Thần ngồi ngây ngốc dưới đất, chắc chắn vẫn còn chưa hết sợ. Tôi rõ cảm giác của cậu ấy, khi còn đang tỉnh mà gặp ác mộng kinh hoàng như vậy. Hiển nhiên người bình thường sẽ khó có thể chấp nhận được a~ Hai tay cậu ấy đều run rẩy, bờ môi cắn vào rồi nhả ra đến nỗi sắp chảy máu rồi làm tôi có cảm giác tâm can của mình bị người ta ném xuống đất rồi hung hăng giẫm đạp đến nát bươm!

Tôi không nhịn được, bước nhanh đến, ôm lấy cơ thể run rẩy của Dật Thần vào lòng.

“Dật Thần!” Tôi kêu tên cậu ấy.

Thân thể cậu ấy vẫn còn lạnh buốt, tôi chỉ đụng nhẹ thôi mà đã co giật một cái. Tôi đau xót, nhỏ giọng: “Dật Thần! Chúng ta đi thôi!”

Cậu ấy không trả lời, chỉ một ngậm dùng răng, hung hăng cắn lên vai tôi. Lại tiếp tục dốc sức liều mạng lắc đầu, cơ thể căng cứng không ngừng run rẩy. Bờ vai tuy bị cắn có hơi đau, nhưng tôi không động đậy. Lại là lần đầu tiên Phiền Hạo Vũ tôi để người ta tùy ý tàn sát.

Tôi cứ vậy ôm cậu ấy. Không biết qua bao lâu, cậu ấy mới chậm rãi thả lỏng. Nhìn bả vai của tôi bị cậu cắn đến bật cả máu, thấm đẫm cả một mảng áo trắng, thật sự rất chói mắt!

“Vai anh...” Hiện tại, cậu ấy mới chú ý đến vết thương của tôi, lại cảm nhận được mùi tanh trong khoang miệng mình, lại nhìn về phía tôi, trong đáy mắt tràn ngập áy náy cùng lo lắng.

Tôi vỗ vỗ vai cậu ấy ý nói không sao. Sau đó giúp cậu sửa sang lại trang phục. Chỗ đã bị xé hư mất, bây giờ chỉ có thể vuốt lại phía trên cho thẳng thớm một chút được thôi. Tôi ôm lấy Dật Thần, nhưng tựa hồ cậu ấy không muốn ra ngoài, chắc là không muốn ai chứng kiến vẻ chật vật này của cậu ấy.

Tôi hiểu, vì vậy liền mở cửa đi ra ngoài. Dùng cách hành xử khác hẳn với lúc làm việc, tôi trở nên lạnh lùng và sẵn sàng dùng những lời nói sỗ sàng, kể cả chửi tục để đuổi hết các khách hàng đi. Các cô nàng đối với tôi rất bất mãn, trước khi đi còn hung hăng trừng mắt, đã thế có người còn mắng tôi bị bệnh tâm thần. Nhưng lúc này đây ngoài Dật Thần ra thì tôi chẳng để ý đến gì hết nữa!

Các khách hàng đều đi hết, chỗ này lập tức yên tĩnh trở lại. Hơi lạnh lạnh, thanh thanh, trống trải đến đáng sợ. Tôi thở dài, sau đó tôi mang Dật Thần từ trong phòng đi ra.

Và lúc này tôi lại phạm phải điều tối kỵ nữa rồi!

Đang trong giờ làm lại đi đánh người, không chỉ cự tuyệt các cô gái mà còn đem toàn bộ khách đuổi đi. Cho nên trong dự liệu của tôi, tôi nắm chắc một suất bị sa thải rồi! Còn tiền lương sẽ bị đưa đến làm tiền thuốc men bồi thường cho tên khốn kia.

Nhưng toàn bộ những điều này đều là ngoài ý muốn hết! Tôi không cảm thấy chút nào khổ sở bất bình, tôi cũng không cho rằng là mình đã sai. Mà ngược lại còn thấy mình vì Dật Thần thì trả cái giá nào cũng đáng. Tôi có thể xác định rõ, nếu chuyện này còn phát sinh lần nữa, kết quả cũng sẽ hết như bây giờ mà thôi.

Tôi không sợ phải bỏ cái bát cơm này. Tôi là tột cùng sợ hãi cái gì! Kỳ thật chính tôi cũng không rõ ràng... Chỉ là lúc Dật Thần bị kéo vào phòng thì tôi chỉ muốn điên cuồng lao tới, kéo cậu ấy trở lại. Cái cảm giác khủng hoảng cùng sợ hãi cứ bao trùm lấy tôi khôn nguôi...

Cổ lẽ... tôi là đang sợ Dật Thần bị tổn thương? A!! Ai mà biết được chứ?!

Về sau Dật Thần vẫn rất áy náy với tôi, càng không ngừng cười nói với tôi, kể cả dùng đến sắc mặt đùa nghịch để chuộc lỗi với tôi. Nhưng lúc đó tôi đã vô tâm, không hiểu lý do cậu ấy không vui cái gì. Níu lấy một việc không phải của mình lại càng không phải tác phong của tôi. Huống hồ tôi cũng chẳng có bèn bĩ hiểu kỳ một chuyện gì cho cam. Vì vậy tất cả đều cho qua ngay lúc đấy!

Tôi giơ tay lên, vuốt đầu cậu ấy: “Đêm nay cho tôi ở nhà cậu nhé?”. Tôi lại mang vẻ mặt tưởng nhớ chắc lưỡi: “Giường của cậu thật sự rất là êm a~”

Vì thế, dựa vào chuyện lùm xùm hôm nay. Tôi đóng đô ở nhà Dật Thần một bước không rời!

8. Chương 8

Editor: Du Bình

Buổi tối sau khi tắm xong, tôi nằm trên giường của Dật Thần, cậu ấy đưa lưng về phía tôi, cởi nút áo. Tôi nhìn lưng cậu, bỗng chốc ngẩn người, nói thật ra, eo của Dật Thần so với đàn ông bình thường thật con mẹ nó nhỏ! Nhưng hiện tại tôi không rảnh để bận tâm những chuyện... này. Chỉ muốn hỏi cậu ấy, Dật Thần à! Về sau tôi không cùng đi làm với cậu nữa thì cậu có cảm thấy tịch mịch không?

Đột nhiên tôi lại có rất nhiều lời muốn nói. Ví dụ như, đừng quá tốt với phụ nữ, mà hãy giống như tôi ở một vài thời điểm thì hãy lấy nụ cười ra mà ứng phó. Hay là đừng có lấy chuyện kia ra mà phục vụ khách

hàng khi họ buồn chán, cậu thật sự không thích hợp để làm cái việc này. Đôi khi dùng những lời thật tâm an ủi còn tốt hơn gấp trăm vạn lần đi làm chuyện ấy. Nếu như có đàn ông đến tìm như hôm nay, phải gạt lực mà né tránh. Mà tránh không được thì cứ theo hắn vào phòng, sau đó tìm cơ hội phang luôn chai rượu vào mặt hắn cho hắn say khướt đi. Chứ đừng giống như tôi dùng vũ lực rồi bị đuổi việc. Nói thật ra thì cái nghề này phải làm khi còn trẻ trung, chúng tôi phải vừa làm vừa tích cóp để sau này hết thời rồi thì cũng không lo chết đói!

...

Nhưng cổ họng của tôi thật giống bị cái gì đó chặn lại, không nói nổi một lời. Những gì tôi đang làm cũng chỉ có thể là ngơ ngác nhìn cậu.

Đúng lúc này, Dật Thần xoay người, vừa vặn lại thấy ánh mắt của tôi: “Anh ngây ngốc nhìn cái gì vậy?”

“Không có gì!” Tôi lấy lại tinh thần, thu hồi ánh mắt, sau đó ngẩng đầu cười cười: “Chỉ là muốn nói eo cậu thật con mẹ nó nhỏ! Nhỏ như của phụ nữ ấy!” Tôi nói thật, lại liếc xuống eo cậu thì đúng là nghĩ vậy thật! Nhưng tôi cũng dám cam đoan, tôi chính là rắp tâm cực chính đấy!

Dật Thần hiển nhiên đối với tôi rất bất mãn: “Phiền Hạo Vũ! Đúng là hôm nay anh đã cứu tôi một lần. Nhưng cũng đừng tự coi mình là ân nhân cả đời!”

“Tôi thật sự là muốn như vậy thì cậu muốn làm thế nào?” Tôi cố ý trêu chọc cậu. Về sau không được tiếp tục cùng nhau làm việc, cơ hội sẽ bị giảm bớt. Nên đương nhiên hôm nay phải hảo hảo làm một trận!

Nhưng không biết thế nào, trong lòng tôi lại có cảm giác khó chịu, nhưng lại không mãnh liệt lắm. Cái loại cảm giác tức tức này cứ ẩn ẩn mãi trong lồng ngực.

Haha! Thật sự là do tôi không nỡ xa cậu ấy sao?

Dật Thần không có ý định cùng tôi đùa, mà chỉ nhẹ giọng hỏi: “Không tiếp tục làm MB thì anh định làm cái nghề gì hả Hạo Vũ?”

Tôi nằm trên giường. Dùng cánh tay gối lấy đầu, mắt ngược trần nhà, nghĩ ngợi: “Tôi cũng không biết nữa!”

Và trong một giây đồng hồ ngắn ngủi tôi lại nghĩ đến Hạo Hiên!

Tiểu tử kia làm bạn với tôi từ nhỏ. Cậu ta từ bé đã rất thông minh, lúc thi tốt nghiệp trung học liền thuận lợi đỗ trường đại học số một. Bất quá cậu ấy không phải là loại đeo hai cái đĩa ộp dày hơn chai bia, chỉ ngây ngốc chôn mặt trong đồng sách găm nhăm như mọt. Cậu ta cũng tôi là đồng dạng hai kẻ cuồng chơi, đã thế còn là kẻ dị thường xuất khí, ngay cả tôi cũng không thể không thừa nhận chuyện này! Nhiều lúc ông trời thật là không công bằng! Tôi thì cũng chả có gì la tị nạnh với cậu ta, nhưng nhiều lúc tôi chỉ muốn

chặt cho chân hấn ngắn bớt đi. Hạo Hiên cao 186cm, còn tôi 180cm, tuy kém thì cũng chẳng đáng bao nhiêu. Nhưng không thể không nói mỗi lần cùng cậu ta đứng một chỗ, tôi lại đều có cảm giác bị áp bức!

Tuy nhiên chỉ số thông minh của tôi cũng không chênh lệch với cậu ta. Nhưng cái lúc thi tốt nghiệp thì tôi bỗng phát sốt rất nghiêm trọng. Cuối cùng do phạm phải sai lầm lúc làm bài mà rơi cái uych xuống một trường đại học rất bình thường. Nhưng so ra với Hạo Hiên thì coi như không tệ! Cha mẹ muốn tôi đi thi lại đấy, nhưng mà tôi lại cự tuyệt. Tôi không muốn mình bị quay lại cái thời cấp ba học bực cả mặt một lần nữa đâu!

Hạo Hiên tốt nghiệp xong không làm MB như tôi để có thể được thư thả. Đương nhiên là hợp lý rồi! Trừ phi hấn bị phát sốt mới là cái chuyện đấy! Cậu ta tiến vào công ty lớn của gia đình, hiện tại đã làm CEO rồi. Tôi có muốn nhờ vả cậu ta xin một chân làm trong đó thì chắc hấn không làm khó cậu ta đâu!

Thế nhưng về sau tôi nghĩ lại. Dựa vào cái quan hệ thân thiết mà đổi cho mình công việc, không phải là đang đi cửa sau sao? Thế lại quá báng bổ bộ mặt đàn ông rồi!

Cho nên tôi đã tự đưa ra một quyết định cực kỳ sáng suốt! Đó chính là tay làm hàm nhai, tự thân vận độngpp!

“Đang suy nghĩ gì đấy?” Thấy tôi cả buổi không nói lời nào, Dật Thần dùng tay đẩy đẩy tôi.

“Không có gì!” Tôi cười cười “Cụ thể làm cái gì thì tôi chưa nghĩ đến. Nhưng chắc là sẽ tìm được một việc thích hợp thôi!”

“Ừ...”

“Được rồi!” Tôi ôm cổ cậu ấy, vẻ mặt thoải mái nói: “Cậu không cần lo lắng cho tôi đâu! Tôi sẽ tự mình giải quyết lấy! Cậu cũng đừng quên làm việc thật tốt! Nếu có cô gái nào thì đừng quên giới thiệu cho tôi! Tương lai có chán việc này rồi thì cùng tôi ra đời lẫn lộn!”

Dật Thần trầm mặc vài giây, mới rầu rĩ mà hừ một tiếng, còn đang tính toán làm sao mà đáp lại tôi.

Tìm việc nói thì đơn giản, nhưng đến lúc bắt tay vào làm thì thật sự không dễ dàng...

Tôi mua rất nhiều báo chí có đăng thông báo tuyển dụng. Sau đó gọi cho một loại số điện thoại có trên đó. Nhưng đầu bên kia hình như đều đã tìm hoặc chọn được người thích hợp. Có không ít chỗ còn chưa cùng tôi trao đổi đã trực tiếp loại tôi luôn. Cho nên rất nhanh trên tờ báo đã có nhiều chỗ khoanh bút đỏ như cái đĩa.

Tình trường và làm việc đúng là không đồng dạng. Tôi trên tình trường như cá gặp nước, thế mà lúc đi làm lại vấp phải trắc trở ở cả bốn phía!

Nhưng Phiền Hạo Vũ tôi từ trước đến nay không phải là loại có thể đơn giản mà chịu thua được!

Về sau tôi nghe Dật Thần nói. Bởi vì tôi bị sa thải nên có rất nhiều cô gái yêu mến tôi đã không còn ghé lại chỗ kia nữa. Hình như cậu ấy nói đúng thật! Mấy ngày nay di động của tôi lại vang lên, sau đó bên kia truyền tới tiếng các cô gái an ủi tôi, lại có người nói rằng nếu tôi gặp khó khăn thì sẽ sẵn sàng trợ giúp. Nhưng mà, tôi làm sao lại có thể tiếp nhận sự bố thí của phụ nữ cơ chứ?

Dật Thần còn nói lão bản muốn tôi trở lại làm việc. Đương nhiên tôi biết hắn không nguyện ý rồi. Lúc đầu có câu nói gì kia mà? Đúng! Ngựa tốt không ăn đã xong!

Tôi đang ngồi trong một quán ăn ven đường, trên tay còn cầm một tờ tạp chí. Đúng lúc này chuông điện thoại vang lên, tôi theo thói quen liền ấn vào nút nghe. Bên tai lập tức truyền đến thanh âm của một cô gái...

“Vũ... là em...” Giọng nói của nàng có chút vội vàng, xao động.

“Lisa?”

“Vũ... nghe nói anh mới bị đuổi việc sao? Em vừa mới trốn từ trong nhà ra, có mang theo tiền! Đủ cho chúng ta dùng, bây giờ anh đang ở đâu? Em sẽ tới tìm anh, rồi hai chúng ta cùng nhau chạy trốn!”

Shit! Tuy tôi biết rõ nàng sẽ không bỏ qua cho mình! Nhưng tại sao hết lần này đến lần khác lại là lúc này? Lại còn với cái phương thức này nữa?

Người phụ nữ này thấy tôi ở bước đường cùng nên thương cảm muốn giúp đỡ. Hay là muốn đem tôi triệt để đưa vào bước đường cùng?

Như Lisa là loại phụ nữ “cắm sừng chồng” đi ra ngoài tìm người thoả mãn thân thể mà tôi đã thấy rất nhiều. Nhưng tôi cũng hiểu, nàng ta không chỉ đơn giản là muốn thoả mãn nhục thể của bản thân như vậy!

Lisa muốn có tình yêu! Cho dù nàng đã ở cái tuổi 40, nhưng bên trong vẫn còn giống với thiếu nữ. Thật sự là ngây thơ đến ngu xuẩn, đúng là loại đàn bà vì tình nhân sẽ làm những chuyện thật ngu ngốc!

“Mau đi về nhà đi!” Tôi mắng nàng qua điện thoại.

“Nhưng mà... em vừa trốn được ra ngoài...” Thanh âm của Lisa mang theo tiếng khóc nức nở “Hơn nữa em còn trộm rất nhiều tiền. Bây giờ anh muốn em quay về, khác nào bảo em tự đâm đầu vào chỗ chết?”

Đáng chết! Tất cả đàn bà đều phiền toái như vậy!

Tôi đành nhẫn nại cầm di động: “Vậy bây giờ em mau tìm một chỗ trốn đi! Có hiểu không?”

“Nhưng anh sẽ đến chứ?”

“Đương nhiên! Nhưng phải dịp thuận tiện thì anh mới liên hệ cho em. Còn em đừng nên chủ động gọi!” Tôi trước tiên quyết định qua loa đi đã.

Thật vất vả mới nói xong. Thì một giây sau chuông điện thoại lại réo rất vang lên...

Chết tiệt!

Tôi đang định gắt lên, nhưng lập tức nghe phải tiếng Dật Thần vội vàng, hấp tấp. Cậu ấy nói, Hạo Vũ! Anh có chọc đến người nào không thế? Anh cùng Lisa rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì?

Dự cảm không lành vụt qua lòng tôi, tôi hấp tấp hỏi lại: “Có chuyện gì thế?”

“Anh có biết chồng của Lisa không? Hắn ta đang điên lên kia kìa! Hắn nói anh cùng Lisa trộm tiền rồi chạy trốn. Bây giờ đang lục tung mọi xó xỉnh lên mà tìm hai người kia kìa!”

“Tôi biết rồi...” Trong lòng tôi tuy đang cảm thấy bất an, nhưng ngoài miệng vẫn trả lời rất bình tĩnh.

“Những ngày này tốt nhất anh đừng đi ra ngoài. Nên ở lại nhà tôi đi! Nhà tôi rất ít người biết, bọn hắn không thể tìm đến được đâu”

“Tôi biết rồi! Nhưng cậu ở đó cũng phải chú ý an toàn của bản thân đấy!”

“Yên tâm đi! Tôi vẫn ổn. Người bọn hắn tìm không phải là tôi. Hiện tại thì chúng đã đi rồi.”

Chậm rãi để điện thoại xuống bàn, tôi hít thật sâu vào một hơi...

Tôi đã nghĩ tới việc trốn đến một nơi xa xôi để tránh liên lụy đến Dật Thần. Nhưng nội tâm của tôi lại liều mạng kêu gào không nổi. Không được rời đi! Không được bỏ Dật Thần lại! Cậu ấy chính là bằng hữu mà tôi rất quý trọng!

Nhưng đem một người phụ nữ ném ra bên ngoài rồi bỏ mặc lại không phải tác phong của tôi. Cơ mà lần này nàng lại ngu xuẩn đến phiên toái, dù gì cũng là vì tôi... Tôi đi đến đâu lưu tình lại đến đấy, còn luôn vọng tưởng rằng mình sẽ không dính dáng đến người đàn ông nào.

Haha! Bây giờ tôi đang bị trừng phạt sao? Tôi ở trong lòng hung hăng tự giễu...

Nhưng không thể không nói... Bây giờ tôi đã chọc đến cái tổ ong thật lớn rồi! Tôi biết chồng của Lisa! Hẳn quả thực không phải là người đơn giản đâu!

9. Chương 9

Trốn ở nhà Dật Thần những ngày này trông thì có vẻ bình tĩnh đấy! Nhưng trên thực tế, mỗi lần thấy cậu ấy đi làm thì tôi đều mang tâm trạng chờ đợi, lo lắng. Mà kể ra, cái loại cảm giác đặc ý khi được ở nhà cậu ấy hình như đã tồn tại từ rất lâu trong tôi rồi thì phải?

Phiền Hạo Vũ tôi cùng với Dật Thần quan hệ rất tốt, điều này cũng không phải là bí mật. Tôi sợ những người kia sẽ làm khó cậu ấy, thật sự rất sợ! Nhưng mỗi lần đi làm về, Dật Thần chưa từng đề cập tới. Khi tôi hỏi tới, cậu ấy đều nói: “Bọn hấn không phải là tìm tôi!” để trả lời tôi.

Huống hồ trước mặt tôi còn bày ra một vấn đề, tôi không thể ra ngoài mà tìm công việc được, cứ ngụ trong nhà Dật Thần giống như kẻ ăn hại, ăn chơi lêu lổng. Tiền lương của Dật Thần vốn dĩ là sẽ mang đi tiết kiệm đấy! Nhưng bây giờ lại vì tôi mà tiêu tốn rất nhiều. Chỉ vì điều này làm tôi cảm thấy rất mất mặt!

Buổi tối lúc đi ngủ, tôi nằm cạnh Dật Thần, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Dật Thần, có lẽ là tôi nên về nhà thôi! Tôi cũng không phải là kẻ không có nhà!”

Cậu ấy cười nhạo một tiếng, nói, Phiền Hạo Vũ anh bị ngốc sao? Bọn hấn chắc chắn là biết chỗ ở của anh! Tôi đoán chúng đã sớm mai phục trước cửa rồi đó!

“Nhưng sớm muộn gì bọn hấn cũng sẽ tới đây tìm!” Đây mới là điều tôi lo lắng nhất.

Dật Thần đột nhiên trầm mặc, phải nửa ngày mới mở miệng lần nữa để trả lời tôi: “Vậy thì tôi sẽ cùng anh đi trốn a~”

“Sao cậu lại muốn rơi vào vũng nước đục với tôi?” Chuyện này tôi sớm đã muốn hỏi, cậu ấy không cần phải vì tôi mà tự bức mình đến tình cảnh nguy hiểm. Dật Thần chưa từng nợ Phiền Hạo Vũ tôi cái gì! Bây giờ thì lại càng không!

“Bởi vì đem loại người như anh ném ở bên ngoài sẽ khiến tôi rất lo lắng!” Cậu ấy nhẹ nhàng nói: “Cho nên bắt đầu đi tôi đành phải cùng với anh ở một chỗ mà liều mạng thôi!”

Tôi giật mình, kim lòng không được mà quay đầu nhìn về phía cậu ấy. Trong bóng tối tôi không thấy rõ được vẻ mặt của Dật Thần, nhưng ánh mắt cậu vẫn như cũ, rất sáng khiến trong lòng tôi có cảm giác bị điều gì đó rất nhẹ nhàng kích thích. Tôi trở mình, ôm lấy bả vai Dật Thần. Tôi đang có cảm giác rằng mình vừa mất đi tất cả, thứ duy nhất mà tôi có thể giữ lại được, chỉ có cậu ấy! Dật Thần mà thôi!

Tôi nói với Dật Thần, cậu đừng quá tốt với tôi như thế này, nếu không tôi sẽ bị cậu làm hư đấy!

Nhưng những lời này tôi chỉ nói ở trong lòng thôi!

“Làm sao vậy?” Cậu ấy hình như bị động tác của tôi làm cho hoảng sợ, thân thể có chút giật mình.

“Không có gì!” Tôi ôm cậu, đem mặt vùi vào hõm vai Dật Thần: “Dật Thần, tôi vẫn cảm thấy mình phải đi tìm việc!”

“Bây giờ tốt nhất là đừng nên đi!”

“Như vậy sao được? Chẳng lẽ cậu nuôi tôi à?”

“Có thể a~ hiện tại chẳng phải đang như thế sao? Tôi không ngại nuôi anh thêm thời gian nữa đâu!”

Cậu ấy cười, trong giọng mang theo chút đắc ý rằng rốt cuộc cũng có thể chiếm được tiện nghi của tôi!

Tên tiểu tử hư hỏng này! Thế nhưng... lại khiến tôi cảm giác rất an tâm. Loại cảm giác này như là đứa trẻ con quần tã lót nằm trong nôi yên bình ngủ. Mà tôi thì đã lâu lắm rồi tôi lại không được cảm thụ nó...

Tuy tôi có cha mẹ, bạn bè đấy. Nhưng họ chỉ có thể mang đến cho tôi ôn hoà, hữu hảo, còn có quan tâm nữa. Mà chẳng ai có thể khiến tôi cảm thấy an tâm nhường này...

Vào thứ hai, Dật Thần đi làm. Là một người ở trong nhà lâu rồi sinh ra nhàm chán, tôi lại không có dũng khí đi tìm Lisa, chính xác hơn mà nói thì không biết đối mặt với chồng cô ta như thế nào. Tôi nhớ rằng Lisa đã từng nói với tôi về chồng mình, hẳn ta tuy mặt ngoài là thương nhân đi làm từ thiện, thật ra chính là kẻ buôn bán súng đạn. Nên tôi hoàn toàn tình tường hẳn là một kẻ rất nguy hiểm!

Tôi muốn ra ngoài một chút, với một người vì hoàn cảnh đang khó khăn luôn có khát vọng giải sầu, cái thời gian dài chờ đợi trong nhà thật khiến người ta phát điên đấy! Tóm lại tôi chính là loại người này! Đương nhiên tôi không hề không có sự chuẩn bị, mang kính râm, đem cổ áo kéo cao đến nỗi có thể mang mặt tôi che khuất hết. Mọi thứ đã được sẵn sàng, tôi hít một hơi chuẩn bị ra khỏi cửa, nếu như thế này mà còn bị tóm nữa thì tôi cũng chỉ có thể trách đấy là ý trời mà thôi!

Tôi đi trên đường, không xác định mục tiêu, cứ như vậy hit-and-miss. Chẳng có mục tiêu là đang đi dạo, mà giống như một thanh niên vô công rồi nghề thì đúng hơn! Nhưng một bên vẫn chú ý xem có người nào đang đi theo hay theo dõi mình hay không.

Cũng may một đường của tôi có thể nói là “hữu kinh vô hiểm” (1).

Trong lúc bất tri bất giác, hai chân lại dẫn tôi đến một nơi – trường cấp ba mà tôi từng theo học.

Đời học sinh cấp 3 của tôi nổi danh ngoài mặt toàn học sinh ngoan nhưng thực chất là côn đồ. Người ta nói vậy đều có nguyên nhân cả đấy! Chỉ số thông minh của tôi rất cao, nên hồi đó học rất tốt. Thường xuyên tranh cao thấp trong top 3. Nhưng trong người lại bẩm sinh có dã tính, cho nên đánh nhau cũng rất giỏi. Tôi dám cam đoan, nếu như trường này không phải trường danh giáo, thì tôi đã lên cái chức lão đại từ đời nào đời nào rồi. May do thành tích của tôi toàn toả hào quang, mà tôi là cái dạng bất hảo thật nhưng không bị khai trừ. Cứ thế an an ổn ổn đi qua ba năm...

Tôi cứ như vậy mà nhớ về quá khứ.

Cũng đột nhiên phát giác, hiện tại so với hồi cấp 3 tôi thật sự con mẹ nó khác nhau! Trở nên nhát gan, nhu nhược, càng ngày càng không giống chính mình nữa rồi!

Nghĩ tới đây, tôi lấy điện thoại di động ra, không chút do dự nhấn một cái tin trên màn hình, gửi đi, hẹn thời gian ngày mai lúc bốn giờ.

Có một số việc nhất định không thể nào trốn tránh, cứ vô vị né tránh sẽ càng mệt hơn mà thôi. Tôi muốn dũng cảm đối mặt cho tới sức cùng lực kiệt mà chết đi.

Cho nên tôi đã tự đưa ra cho mình một quyết định đúng đắn, mặc kệ phía trước đang đợi tôi cái gì đi chẳng nữa...

Màn hình biểu thị bốn chữ “gửi đi thành công”, tôi nhẹ nhàng thở ra. Tựa như đã ném đi được một gánh nặng trong mình đi rất xa vậy!

Lúc rời khỏi trường cũ, tôi đột nhiên thấy rất cảm kích, cảm tạ nó đã cho tôi biết làm thế nào mới là đúng..

Hai chân lại dẫn bước tôi đến con đường hay đi cùng Dật Thần. Hiện tại toàn bộ tư duy của tôi như đã bị phong bế hết, chân đưa tôi tới đâu, tôi đi theo đấy.

Nhớ rõ trước kia Dật Thần là một đứa trẻ rất xấu xa. Thỉnh thoảng ghé vào tai tôi, nói, hắc hắc, Hạo Vũ, anh vừa chú ý đến cô gái xinh đẹp kia sao? Chân thật dài nha~ Hoặc là nói, Hạo Vũ, anh xem cô gái kia kìa, trông xinh quá, mà tiếc là ngực không được lớn lắm!

...

Mỗi lần như vậy tôi lại đều phối hợp gật hoặc lắc đầu. Tôi cảm giác, khi ấy Dật Thần muốn lừa mạng chứng tỏ rằng mình đã tốt nghiệp đại học, là đàn ông chân chính rồi! Tôi khẳng định bạn bè trước đây của cậu ấy đều sẽ nhắm cái mặt kia mà nói thật là một cậu bé đáng yêu chứ không ngoa!

Bất quá hiện tại Dật Thần đã trầm lắng rất nhiều. Đặc biệt là mấy ngày nay. Nhưng tất cả đều là do tình cảnh ép buộc mà thôi!

Dật Thần rất thích trẻ con. Mà không chỉ là trẻ con, mèo nhỏ, cún nhỏ, sư tử con, hay thậm chí là thứ các cô gái rất thích là mấy món đồ chơi bằng nhựa... tóm lại là thứ gì nhỏ nhỏ đáng yêu đều được nằm trong phạm trù yêu thích của cậu ấy! Chỉ cần trông thấy một đứa nhỏ, cậu ấy sẽ coi nó như bảo bối chạy lên chơi với nó cả buổi. Cha mẹ của chúng đều thấy mặt cậu vô hại, cứ mặc để Dật Thần chơi với con của họ. Một bên còn ra sức tán thưởng, cười nói cậu ấy thật giống như anh lớn của lũ trẻ vậy! Tôi không biết là do Dật Thần từ nhỏ thiếu tình thương của cha mẹ, hay là cậu ấy rất dễ chịu khi thấy được những thứ đáng yêu nữa.

Tóm lại, mỗi lần cùng cậu ấy ra ngoài, chỉ cần trông thấy có trẻ con ở trước mặt là lóe. Tôi đều dâng trào một nỗi niềm muốn đá đứa bé ấy đi đâu đó. Bởi vì tôi phát hiện Dật Thần kia cùng trẻ con vui đùa còn cao hứng hơn cả khi cùng tôi đi qua lại trên đường nữa kia!

Tôi chán ghét những đứa bé ấy gọi: “Dật Thần caca!”

Có nhiều lần tôi đều bắt đầu dè dặt đi làm nhảm bên tai cậu ấy, Dật Thần à, nếu cậu thích trẻ con như vậy, thì đến cô nhi viện nhận nuôi một đứa là được! Hoặc là tranh thủ thời gian mà kết hôn đi!

Đương nhiên cái giá tôi phải trả là bị Dật Thần hung hăng đập cho một cái.

Nghĩ vậy, tôi không khỏi cười ra tiếng.

Tôi muốn, nếu như có thể thuận lợi giải quyết chuyện này. Tôi nhất định phải cùng Dật Thần đi dạo một vòng, cậu ấy có cùng trẻ con chơi bao lâu tôi cũng sẽ không oán giận. Tôi cũng sẽ dứt bỏ thành kiến với trẻ con, cùng bọn họ chơi đùa, nghĩ chúng là con do chính tôi sinh ra, chắc là tôi sẽ thích bọn chúng đấy!

Trong đầu của tôi không ngừng hiện lên hình ảnh tôi, Dật Thần cùng đám trẻ con trên bãi cỏ chơi đá bóng, trốn tìm. Tôi thấy nụ cười của bản thân, nụ cười của Dật Thần, lũ trẻ cũng tươi cười, ánh mặt trời thì chiếu rọi sưởi ấm chúng tôi...

Tôi đột nhiên cảm thấy, hình ảnh ấy chính là niềm mong ước mà tôi luôn hướng tới...

Chỉ cần tôi có thể hăng hăng còn sống...

(1) Hữu kinh vô hiểm: nhìn có vẻ kinh tâm động phách, nhưng lại không có nguy hiểm gì.

10. Chương 10

Editor: Du Bình

Khi về nhà, vừa bước chân vào cửa tôi đã nhìn thấy Dật Thần ngồi trên ghế tức giận trừng mắt với tôi.

Nói thật ra, trông thấy cậu ấy ở thời điểm này làm tôi có chút hoảng sợ. Đây là cái nhân chi thường tình, đang an an lành lành mở cửa, tự dưng có người đó trừng mắt thật lớn với mình. Cho dù là người thân thiết thì cũng không thể tránh khỏi chấn kinh.

“Anh đi đâu vậy? Gọi điện anh cũng không thèm nghe!” Cậu ấy xò tới, vồn vập hỏi tôi.

Tôi mang vẻ mặt không sao mà nhún vai, cởi áo khoác: “Tôi cũng không chú ý nữa, chỉ là đi ra ngoài một tí. Cậu thế nào hôm nay về sớm vậy?”

“Ai bảo nhà của tôi đang chứa chấp một ‘đào phạm’ đây?”

Tôi cười, nói, chúng ta bây giờ là đồng phạm nha!

Cậu ấy nhìn tôi, nhẹ gật đầu, nói, đúng! Cho nên anh hãy nghĩ cho đồng bọn của anh nha, đừng có mà đi linh tinh để lộ thân phận nữa!

Tôi đứng tại chỗ ngốc mất vài giây. Sau đó đi đến chỗ cậu ấy, ôm Dật Thần rất chặt chẽ.

Kỳ thật tôi muốn nói với cậu ấy, cậu đừng phạm tội với tôi, tôi chỉ muốn hứng chịu một mình để đổi lấy sự an bình cho cậu!

“Anh làm sao vậy?” Dật Thần giơ tay lên vỗ vai tôi thăm hỏi.

“Không có gì!” Tôi buông cậu ra, sau đó dùng ngữ điệu một tác lại muốn tiến một thước mà làm nũng cậu ấy: “Tôi đói quá!”

“Cho nên?”

“Nhanh đi nấu cơm đi~ người máy nấu cơm của tôi!” Tôi không mang hảo ý tốt đẹp, cười cười.

Dật Thần hung hăng ném cho tôi một ánh mắt sắc như đao. Nhưng cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn đi vào bếp.

Tôi ngồi trên ghế salon, nhìn qua hình ảnh cậu bạn rộn trong bếp. Nói thật, Dật Thần là một người đàn ông đảm đang (!), cậu ấy nấu ăn rất ngon! Tôi đột nhiên có suy nghĩ, không biết cô gái nào có phúc khí được làm vợ cậu ấy đây. Tôi muốn cậu ấy có một gia đình thật hạnh phúc, một người vợ ôn nhu hiền lành, cùng với cậu ấy sinh ra một đứa con đáng yêu, sau đó cả gia đình sẽ chung sống với nhau thật yên bình ấm áp. Dật Thần đã từng nửa giỡn nửa thật nói với tôi: Hạo Vũ anh biết không? Nếu tương lai tôi mà kết hôn, một ngày ba bữa thì nhất định sẽ có một bữa do tôi tự tay xuống bếp!

Kỳ thật chúng tôi đều đang đợi, chờ một ngày nào đó sẽ có một người xuất hiện. Cho những kẻ tâm hồn luôn lang thang vô định như chúng tôi một nơi có thể an định.

Nhất định Dật Thần sẽ có một tương lai tốt đẹp như thế! Tôi làm sao có thể cho cậu ấy đi theo mình vào nơi mạo hiểm được đây?

Buổi tối lúc ngủ, tôi nằm trên giường nghĩ đến chuyện ngày mai. Hiện tại nội tâm tôi rất bình tĩnh. Thật ra lẽ thường đều là như vậy, con người sau khi nghĩ kỹ tính sâu đi làm một việc thật nguy hiểm thì lại không có một chút gì sợ hãi. Giống như giác ngộ sống chết đều có số ấy!

Tối hôm đó tôi ngủ rất ngon, khi tỉnh lại thì đã gần giữa trưa, Dật Thần đi làm từ lâu lắm rồi!

Tôi một mực suy nghĩ vì cái gì chúng tôi ở chỗ đó một ngày 24 giờ đồng hồ đều có khách. Các cô gái đều là nhân rồi không có chuyện gì làm sao? Có lẽ được nghe đàn ông dễ ngon dễ ngọt đã khiến mấy cô gái trẻ tuổi này nghiện mất rồi. Các nàng đều tự mình rơi vào tay giặc, không cách nào kiểm chế được! Nhưng mà đem tuổi trẻ quý báu biến thành một đám phế liệu chỉ vì cái thứ tình yêu mờ mịt này là đáng sao? Có đôi khi tôi nghĩ lại, MB luôn nói rằng chúng tôi vì hạnh phúc của phái đẹp mà tồn tại, nhưng thật ra chúng tôi chính là dùng những lời đường mật mà huỷ hoại tương lai của họ. MB cho đến cùng là vì thiếu gái hay là do bọn họ vì chúng tôi làm việc ngu ngốc?

Bất tri bất giác cũng đến thời gian tôi phải đi gặp Lisa. Chúng tôi hẹn nhau ở một khách sạn, tôi đã đặt phòng từ trước đó.

Lúc ra cửa quần áo của tôi vẫn y xì như hôm trước...

Gọi một chiếc taxi, lấy điện thoại di động ra, gửi đi một tin nhắn: “Tôi đã xuất phát!”

Hôm nay đường tới khách sạn kia có chút đông đúc, nhưng thời gian trôi qua tôi không gặp chút trở ngại. Tôi nhìn đồng hồ trên điện thoại từng chút một điểm 4 giờ, tâm cũng theo đó mà sốt ruột. Tôi không muốn Lisa một mình chờ ở khách sạn, vì tôi cảm giác như vậy là rất nguy hiểm!

Thời điểm xe đến trước cửa khách sạn đó đã là hơn 4 giờ 15 phút. Tôi trả tiền, nhảy xuống xe, nhanh chóng đến quầy tiếp tân lấy chìa khoá rồi vội vàng vàng chạy tới căn phòng mình đặt trước...

Cửa mở ra, tôi lập tức sửng sốt. Trong phòng không có một bóng người!

Tôi lấy điện thoại ra nhìn, không hề có một cuộc gọi hay một tin nhắn nào từ Lisa! Dự cảm bất hảo liền phun lên trong lòng tôi!

“Cậu rốt cuộc đã tới!”

Giọng nói của một người đàn ông đột nhiên vang lên đằng sau. Tôi vội xoay người, liền trông thấy có hai người lạ đứng ngay sau mình từ lúc nào.

“Các ông là ai?”

“Chúng tôi là ai không quan trọng! Cậu theo chúng tôi đi một chuyến a~ Cô Lisa đang đợi cậu đây này!”

Tôi hiểu ý bọn hắn, nhưng cũng không có ý định trốn. Mặc kệ chúng lấy dây thừng trói cứng lại, sau đó mang tôi ra khỏi khách sạn, rồi áp lên một chiếc xe. Về sau tên lái xe còn lấy một cái túi đen chụp lên đầu tôi, khiến tôi có cảm giác mình thật sự là tội phạm rồi!

Tôi ngồi trong xe, không nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài, cũng không biết bọn hắn muốn mang tôi tới chỗ nào. Chỉ cảm thấy xe vòng đi vòng lại, rồi đó ngừng lại ở một chỗ.

Túi đen được lấy ra, trước mắt tôi xuất hiện một gian nhà kho bị bỏ hoang. Còn chưa chờ tôi xác định đây là nơi nào thì đã bị hai người kia lôi ra khỏi xe. Vào đến bên trong, tôi lập tức chứng kiến được Lisa bị trói lên một cây cột, miệng bị băng dính phong bế. Trước mặt nàng là một người đàn ông trung niên đang ngồi vuốt ve khẩu súng, vẻ mặt hài lòng. Nhìn hắn rất vạm vỡ, cũng có thể được xưng tụng là một người rất anh tuấn.

Nhìn thấy tôi, Lisa không nhịn nổi mà bắt đầu giãy dụa. Nàng ta tựa hồ như muốn nói gì đó, nhưng miệng bị băng dính bịt chặt nên chỉ có thể phát ra những tiếng ư ư a a vô lực.

“Trương Dũng!” Không khách sáo, không dây dưa, người đàn ông kia đơn giản nói ra tên của mình. Rồi sau đó hắn thu hồi vũ khí trên tay, đứng lên, đến trước mặt tôi, hỏi: “Cậu chắc hẳn là Phiên Hạo Vũ?”

Tôi không nói gì, trên thực tế cũng không biết nên trả lời thế nào. Tôi không biết là hắn có phải muốn đem tôi đập một chầu, cảnh cáo tôi cách xa Lisa một chút. Hay là sẽ dùng chính thứ vũ khí kia giết tôi luôn.

“Tôi tại Hàn Quốc lẫn lộn đã nhiều năm như vậy. Thế mà vẫn chưa thấy ai to gan như tiểu tử cậu, muốn cầm tiền cùng với vợ tôi bỏ trốn sao?” Ánh mắt hắn nhìn tôi chột lạnh xuống.

Tôi vốn muốn nói, tôi cùng cái đó không có gì liên quan, tôi chỉ là kẻ ngoài cuộc. Nhưng mà, nhìn Lisa bị trói chặt trên cây cột, những lời tôi dự định nói lại trở thành: “Trước hết ông hãy thả Lisa đi đã!”

Người đàn ông kia đột nhiên cười lớn: “Tốt! Một đôi người yêu có tình có nghĩa nha!” Hắn đến gần tôi,

rồi ngồi xổm xuống: “Tôi đã rất ngạc nhiên vì sao Lisa lại yêu quý cậu đến vậy!” sau đó quay đầu lại hét to hỏi vợ mình: “Em đến cùng là yêu thích điểm gì của tiểu tử này?” Nhưng hiển nhiên hắn không muốn biết câu trả lời của Lisa. Rồi lại quay đầu, nắm lấy cằm của tôi: “Là vì cái mặt này mê hoặc đàn bà sao?”

Tôi lạnh nhạt nhìn hắn, rồi sau đó liền chứng kiến hắn từ trong túi áo xuất ra một lưỡi dao nhỏ, dùng nó trên mặt tôi khoa tay múa chân: “Nếu mà tôi mang cái mặt này đi huỷ hoại thì tương lai cậu ra sao đây?”

“Tuỳ ông!” Tôi lạnh lùng đáp lại.

Người đàn ông này hiển nhiên không biết người phụ nữ sau khi đã làm vợ mình tốt cùng là muốn cái gì. Tôi nhớ rằng Lisa không chỉ một lần nói, nàng cùng người đàn ông này chưa bao giờ chiếm được của nhau một tia cảm giác. Hắn đem toàn tâm của mình hao phí cho sự nghiệp, như vậy thì cũng đừng phàn nàn người đàn bà của mình muốn phản chính! Muốn dùng tiền để mà dọn dẹp một cái lòng của phụ nữ thì quả thật quá hào huyền!

Trương Dũng là một thằng đàn ông cái gì cũng dám làm, ngay từ lúc chạm mặt tôi đã biết rõ. Cho nên khi tôi lạnh giọng đáp, liền cảm giác trên mặt bị cắt đứt đau đớn, sau đó một thứ chất lỏng sền sệt chảy ra từ miệng vết thương, tong tong chảy xuống nền đất thô ráp.

Người đàn ông kia tựa hồ đối với “kiệt tác” của mình rất hài lòng. Hắn muốn thưởng thức tác phẩm nghệ thuật đang rỉ máu từ miệng vết thương.

Lisa chứng kiến hết thấy cơ hồ là muốn điên rồi. Nàng ta không chịu nổi mà giãy dụa, trong cổ họng phát ra từng tiếng kêu sợ hãi. Trương Dũng hẳn là bị nàng làm cho bức bối ảo não. Hắn đứng lên, ánh mắt hướng về một gã đàn ông, gã hiểu ý, lấy một miếng vải trắng chặt chẽ dí vào mũi Lisa. Lisa giãy dụa thêm chốc lát rồi ngã đi, chắc hẳn là đã bị hít thuốc mê rồi.

Đang muốn mở miệng hỏi Trương Dũng tốt cùng là muốn làm gì, tôi liền thấy những gã bên cạnh hắn mang bộ mặt hầm hè mà vây xung quanh mình.

Bữa này bị đánh bầm dập là không tránh khỏi rồi...

Tôi trong lòng cười khổ...

Trương Dũng phóng cho bọn hắn ánh mắt “Động thủ đi!”, tôi nhanh chóng cảm giác chân mình nặng nề bị đánh cho một cái, về sau là cái ót đón nhận một trận kịch liệt đau nhức. Tay bị buộc chặt không thể động đậy nổi, chân không có khí lực, cơ hồ muốn đứng dậy cũng không nổi.

Không đợi tôi kịp phản ứng, hằng sa số côn gậy liên tiếp hung hăng nện lên người. Tôi cuộn thân thể lại, dốc sức liều mạng mang đầu thấp đến ngực, nhưng cũng không thể bảo hộ nổi chính bản thân. Tôi nghe thấy âm thanh vỡ vụn của xương cốt, huyết dịch sền sệt truyền vào hốc mắt. Tôi trong lòng hung hăng mắng chửi, mình cứ như vậy bị người ta đánh đập thật con mẹ nó uất ức!

Rõ ràng từng bộ phận trên cơ thể đều kêu gào vì đau đớn. Nhưng không biết lấy ở đâu ra được khí lực, tôi lao đảo đứng lên, không vững, nhưng lập tức dùng đầu lao về phía một tên mà đập mạnh vào người hắn. Hắn kêu lên một tiếng, lui về sau một bước. Động tác này của tôi không nghi ngờ là đã chọc giận chúng, chúng ném hết gậy gộc, nhấc cả người tôi lên rồi ném xuống đất. Lúc này thì toàn thân của tôi đã mất tri giác, cho dù có bao nhiêu nắm đấm, cú đá giáng vào người cũng không cảm thấy đau. Cố gắng ngăn không để cổ họng ộc ra máu, tôi tuyệt nhiên không phát ra một âm thanh nào, chỉ cảm thấy đầu mình bị một quyền nện trúng. Tai tôi cũng không còn nghe được bất kỳ thanh âm gì nữa, lỗ tai đều ong ong hết cả rồi...

Không biết qua bao lâu, trong ý thức còn mơ mơ hồ hồ, tôi dường như nghe được có người hô: “Dừng tay!”. Sau đó có thật nhiều tiếng bước chân nhanh và trật tự ra vào cái nhà này.

Lũ người đang vây quanh ầm ầm tản ra. Tôi còn nghe thấy Trương Dũng lớn tiếng chất vấn: “Cậu là ai?!”, rõ ràng trong giọng nói có chút sợ hãi run rẩy. Hiển nhiên, đây hết thảy đều là ngoài phần dự liệu của hắn. Đương nhiên tôi cũng không biết gì cả!

Sau đó, một giọng nói đầy quen thuộc với ngữ khí nghiêm khắc lên tiếng: “Trương Dũng tiên sinh! Chuyện ngài sai người bắt cóc Hạo Vũ tôi đã làm bản sao rồi! Hiện tại ngài còn đang ấu đả cậu ta, tôi khuyên ngài hãy thu vén cho tốt! Cùng tôi đến đồn cảnh sát một chuyến có được hay không?”

Tôi yếu lạng nằm trên đất, máu bám vào mắt nhưng vẫn có thể nhìn được. Mấy kẻ kia cùng với Lisa đang hôn mê bị cảnh sát dẫn đi. Tất cả đi hết, Dật Thần liền chạy đến bên cạnh tôi, theo sau còn có Hạo Hiên...

“Anh có sao không?” Dật Thần lo lắng hỏi tôi, tựa hồ muốn khóc nức nở. Trong mắt cậu là đủ loại thần sắc mà tôi chưa từng gặp trước đây.

Tôi vô lực cười cười với cậu: “Yên tâm! Không chết được! Nhưng tại sao các cậu lại tới được đây hả?”

“Mấy ngày nay Hạo Hiên đến tìm anh, tôi đem chuyện của anh nói cho anh ấy. Còn có...” Dật Thần dừng một chút “Thật có lỗi, tôi đã xem lén tin nhắn của anh...”

“Cậu dám xem lén di động của tôi a...” Tôi không tức giận, tôi biết cậu ấy rất lo lắng cho tôi.

Nhưng Dật Thần lại mang một bộ dạng ghen ngào đến không nói ra lời.

Hạo Hiên nhìn nhìn cậu ấy, tiếp lời: “Sau đó Dật Thần đem sự tình cậu đi gặp ả kia nói cho tôi nghe. Tôi sợ sẽ xảy ra chuyện, liền cùng cậu ấy đến cái khách sạn kia thật sớm. Trong phòng lắp đặt một cái camera thật nhỏ, như vậy dù có chuyện gì xảy ra cũng đều có thể lưu lại chứng cứ. Lúc cậu đến khách sạn, bọn này đã trốn ở một chỗ rồi. Thấy cậu bị chúng bắt đi, tôi bảo Dật Thần đi lấy camera rồi báo cảnh sát. Còn bản thân tôi bám theo. Những người kia thật xảo hoạt, tôi nhiều lần thiếu chút nữa thì mất dấu rồi. Vất vả mãi mới tìm được đến đây rồi tôi liền báo cho Dật Thần địa điểm cụ thể”

“Ra là vậy...” Tôi cố sức giật giật khoé miệng. Sau đó liền cảm thấy đầu óc trống rỗng, mí mắt nặng trĩu, dần dần không nghe được bọn họ nói nữa, ngắt đi...

Tôi ở trong bệnh viện hơn hai tuần. Kiên trì không cho Dật Thần đến chiếu cố mình quá thường xuyên.

Tôi nói, tôi vẫn ổn, cũng không phải tàn phế! Có thể tự mình chăm sóc bản thân!

Cậu ấy không lay chuyển được ý tôi. đành phải đáp ứng thì thoả ngẫu nhiên tạt qua xem tình hình.

Thể lực của tôi được gán vào loại tốt kinh người. Thời gian trôi qua, thương tổn trên người đã khỏi hẳn rồi. Đối với vết thương trên mặt được xử lý rất cẩn thận. Nhưng vẫn không tránh được để lại một vết sẹo nhàn nhạt, không tiêu được.

Bất quá trong lòng tôi không để ý nhiều lắm. Nhớ rõ thời điểm còn làm MB, không ít các cô gái nói với tôi, bởi vì tôi rất đẹp trai nên bọn họ đều thích tôi. Đúng vậy! Nguyên nhân được ưa thích là vì cái gương mặt này. Cho nên lúc bị đánh tôi liền suy nghĩ, nếu một ngày khuôn mặt tôi bị huỷ hoại, hoặc lưu lại một vết sẹo. Các cô gái có còn thích tôi nữa không?

Cho nên dựa vào nó, tôi nghĩ rằng mình sẽ tìm được một cô gái làm bạn gái chính thức. Cô ấy sẽ yêu tôi vì con người, tuyệt đối sẽ không gần kề mà nói “Anh rất tuần tú!”, trình độ nông cạn như những người khác!

Cho nên tôi cảm thấy rằng, cái sẹo này không đến mức huỷ được tương lai của tôi!

11. Chương 11

Editor: Du Bình.

Nằm viện mấy ngày, Hạo Hiên có đến thăm tôi mấy lần. Một lần lại đột nhiên hỏi, Hạo Vũ, có phải quan hệ của cậu cùng Dật Thần rất tốt đúng không?

Tôi nhẹ gật đầu, nói, vì sao lại hỏi?

Hạo Hiên đáp: Cậu biết không? Lúc tôi đến cứu cậu, Dật Thần nhìn về phía đó như là muốn cùng bọn chúng cứng đối cứng rồi!

Cái gì?!

Tuy chuyện này đã qua, Dật Thần cũng bình an vô sự. Nhưng khi nghe được tin tức này thì nội tâm tôi lại rất bối rối. Tôi nghĩ rằng đám người kia tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cậu ấy, nhưng mỗi lần hỏi thì Dật Thần đều qua loa đáp lại.

Cậu ấy có bị thương hay không? Tôi hỏi, hoàn toàn không có cách nào dẹp được sự khấn trương trong lòng.

Hạo Hiên lắc đầu, không sao cả, may mà có tôi ngăn lại rồi. Nhưng tôi muốn nói với cậu mấy hôm cậu trốn ở nhà Dật Thần thì có lẽ bọn kia đã tìm cậu ấy gây không ít phiền toái. Chỉ có điều rằng tình huống đó đều như chuyện ban ngày rồi!

Hôm đó, sau khi Hạo Hiên ra về. Tôi nằm trên giường bệnh, một mình suy nghĩ rất nhiều...

Là một người đàn ông, được bạn bè ủng hộ là chuyện rất bình thường. Nhưng nếu gặp phải nguy hiểm mà vứt bỏ bạn bè giữ mạng sống cho mình là một kẻ bất lương nhất. Tôi không phải là chưa từng gặp qua người có thể vì bạn mình mà không tiếc mạng sống. Và khi đó tôi có một ý nghĩ trong lòng, Phiền Hạo Vũ tôi và người bạn tốt ấy đã được ông trời giao định cả đời làm bạn tốt rồi!

Nhưng mà với Dật Thần thì tôi lại không thể hiểu được cảm xúc của bản thân. Nếu cậu ấy đối với tôi mà có cái loại trượng nghĩa tương trợ. Thì tôi càng hi vọng cậu ấy ích kỷ một chút! Kể cả Dật Thần có đem tôi bán đứng cho bọn kia, thì tôi cũng sẽ không bao giờ trách cậu ấy!

Không biết bắt đầu từ lúc nào, tôi sợ cậu ấy bị thương tổn, rời xa vòng tay của mình. Nhưng thế nào đi chăng nữa thì tôi cũng không nghĩ ra là vì cái gì...

Là vì yêu sao?

Câu hỏi này chợt loé lên trong đầu tôi và tôi lập tức bị chính mình dọa cho đến đổ mồ hôi lạnh.

Yêu đàn ông?! Tôi đến từng tuổi này nhưng mà chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này. Đặc biệt là loại người lúc nào cũng có mỹ nhân vây quanh, ngọt ngào ngào ngào, ôn ôn nhu nhu như mật ong cùng tôi trải qua “cuộc sống mơ mơ màng màng” sinh hoạt của đàn ông. Càng không thể có khả năng đi tìm một tên đồng tính để có thể thoả mãn nhu cầu bản thân được!

Ý nghĩ này quá hoang đường! Thậm chí còn có chút đáng sợ!

Về sau ra viện, tôi rút cuộc vào làm việc tại một công ty nhỏ, chức vụ viên chức nho nhỏ.

Kỳ thật lòng dạ tôi cũng không đòi hỏi cao, không giống một số những người vừa tốt nghiệp đại học muốn một bước lên đời. Công việc đơn giản không muốn làm, muốn làm chức to lại không đủ trình độ. Chọn ba chọn bốn nơi mà kết quả cuối cùng làm ở nơi lẹp bẹp, hoặc là vẫn cầm tiền của gia đình ra ngoài tiêu xài hoang phí!

Tôi nha, trước hết theo cơ bản mà bắt đầu! Cũng không phải tôi không có khát vọng to lớn làm nên cơ nên chao. Chỉ là tôi cảm thấy đường dưới chân không được bằng phẳng, tôi chỉ có thể từng bước vững vàng trên đường mà bò. Không phải sao? Người ta có câu: tuổi trẻ chính là tiền vốn!

Nhưng điều để cho tôi kinh ngạc chính là, cái vết sẹo dài 4 cm phía sườn mặt tôi không giống ý nghĩ ban đầu là sẽ doạ lùi các cô gái. Trái lại, các nàng đối với lai lịch của nó lại có lòng hiếu kỳ mãnh liệt, không có chuyện gì làm sẽ vây đến quanh tôi mà hỏi thăm. Tôi sẽ thoải mái nói sự tình cho các nàng biết, chuyện này cũng chẳng cần tính nó là một bí mật làm gì. Tôi cũng không quan tâm trước đây mình làm MB là một công việc đáng mất mặt, mỗi lần tôi đánh động, là ngay lập tức các cô nàng vây quanh tôi đều mang thứ ánh mắt sùng bái.

Tôi có cảm giác, mấy cô gái đó khi ấy đều như thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi mê luyến người đàn ông mang theo dấu vết của một thời thiếu niên bất lương. Sau đó tôi lại nhận ra, nguyên lai phụ nữ đối với một chàng trai mang vết sẹo trên mặt nhưng hết sức quyến rũ đẹp trai đều không có sức chống cự. Bởi vì các nàng suy nghĩ, đằng sau vết sẹo kia là cả một câu chuyện...

Bất quá tôi không có ý định dùng tác phong khi còn làm MB để đối đãi các nàng. Hiện tại tôi đã thoát ly công việc đấy, các nàng không phải khách hàng của tôi, nên tôi không có khả năng nói: “I love you!” hay là “Chúng ta kết hôn đi!” được. Mấy lời đường mật, ngọt ngào ấy nói với khách hàng thì được, còn nói với những cô gái này thì họ sẽ tưởng là thật ngay!

Trên đời này, ngoại trừ MB club ra, không có bất kỳ nơi nào cho đàn ông dùng lời ngon ngọt để lừa gạt niềm vui của phụ nữ đâu!

Tôi cũng không vì được các cô gái ưu ái mà bị các đồng nghiệp nam ghét bỏ, tôi với bọn họ ở chung rất ổn. Tôi chăm chỉ làm việc lại hay giúp người khác. Tôi đều hiểu mọi người sống thật không dễ dàng, đều là phải ra ngoài mà lăn lộn đấy. Nhưng mặc kệ ở bên ngoài có khổ cực đến mấy, mỗi lần người nhà gọi điện, tôi cũng chỉ nhàn nhạt: “Con ở chỗ này vẫn rất tốt!”.

Có những người tự cảm thấy bản thân mình có sự ưu việt, cuộc sống có lẽ là tràn ngập sự tự tin. Nhưng chẳng phải có câu nói hăng quá hoá dở kia mà!

Tự tin với tự phụ thật ra cũng chỉ hơn kém nhau có một chút mà thôi!

Ở chỗ làm tôi sau đó một thời gian có tuyển được một cô nàng, tên của nàng rất đặc biệt, Hi Mịch! Dáng người nóng bỏng, tính cách không tệ, rất thoải mái. Nhưng lần này tôi không muốn chơi đùa gì, thật sự thì rất muốn kết giao được với một cô gái. Tôi muốn mọi thứ trong lòng mình được lắng xuống, tâm càng phiêu lãng quá lâu thì sẽ càng nhanh mất đi cảm giác an tâm. Cũng thật thuận tiện khi tôi có được một cô bạn gái để mà tìm cách triệt để dẹp bỏ cái ý nghĩ hoang đường kia ra khỏi đầu.

Lần đầu tiên tôi đến nhà nàng, Hi Mịch thay váy ngủ viền ren màu đen. Nàng lớn lên rất phiêu lạng, dáng người vô cùng đẹp, cộng thêm lúc mới đến tôi cũng có uống thêm chút rượu, nói tôi không có phản ứng chính là nói dối luôn! Hôm đó đến nhà nàng rất mở nhạt, dễ dàng đem cảm xúc của con người đầu độc. Vốn là lúc đầu chỉ đến ngồi một lúc, nhưng cuối cùng tôi lại cùng nàng làm.

Nàng nằm dưới thân tôi, dưới ánh đèn mờ nhạt hiện lên đôi má ửng hồng càng làm nàng mê người hơn. Tình huống cụ thể khi đó tôi không rõ lắm, tôi chỉ nhớ rằng tôi làm vô cùng gấp, tựa hồ đối với một cô gái thì không quá ôn nhu. Nàng bị tôi giằng vò không nhẹ, nhưng gát gao cắn môi không chịu kêu ra tiếng nào, đúng là quật cường muốn chết!

Thăng đến cuối cùng không thể nào nhịn được nữa, nàng mới một ngụm cắn lên vai tôi. Không biết thế nào, trong đầu tôi lập tức nhớ tới lúc Dật Thần cũng cắn lên vai tôi như thế. Đột nhiên tâm trạng tôi cảm thấy là lạ, rất không thoải mái. Giống như dùng quá sức, hung hăng đẩy Hi Mịch ra, cơ thể nàng đập lên giường.

Nàng cau mày đứng lên, xem bộ dáng hình như là bị đụng đau. Nàng nhìn tôi, tựa hồ có chút uỷ khuất.

“Anh làm sao vậy?” Nàng hỏi tôi.

“Không có gì!” Tôi cười cười “Cũng không còn sớm nữa! Anh phải về thôi, em đi ngủ sớm một chút đi!”

Hi Mịch lúc yêu đương sẽ không giống với mấy người con gái khác, nàng sẽ không bỏ ra, quỳ xuống lôi kéo, không với người làm nũng cùng ở lại, lúc người cự tuyệt thì nàng lại chu cái miệng ra mà cáu kỉnh. Có lẽ một số đàn ông sẽ không chịu được mà đồng ý ở lại, căn bản là vì cho rằng bạn gái của mình rất đáng yêu. Bất quá tôi không phải dạng đàn ông yêu thích mấy kiểu đó. May mà Hi Mịch hiểu ý người, gật gật đầu, thả tôi đi. Và đây cũng là một trong những nguyên nhân mà tôi cảm thấy hứng thú nàng!

Tôi do rất gấp, đột nhiên không hiểu sao lại rất muốn gặp Dật Thần. Loại bức thiết này tràn ngập trong lồng ngực của tôi, mà cảm giác này lại cực kỳ không tốt! Cho nên đến nhà cậu ấy tôi bắt đầu dùng sức gõ cửa, hoàn toàn mặc kệ bây giờ đã là nửa đêm rồi, cũng không muốn để ý rằng cậu ấy rất có thể đã đi ngủ.

Lúc cửa mở ra, Dật Thần mặc áo ngủ, trên mặt đúng như dự liệu của tôi mang biểu cảm giận dữ vì bị quấy rầy.

Nhìn thấy tôi, trong mắt cậu ấy chợt loé lên chút mừng rỡ. Nhưng không đợi tôi nhìn cho rõ đã biết mắt không thấy tầm hơi...

“Tiểu tử tông!! Đêm hôm khuya khoắt anh không về nhà mà chạy đến đây làm cái gì vậy?!” Thần sắc cậu ấy bất đắc dĩ lại là không tình nguyện, thậm chí còn để cho tôi cảm giác rằng ánh mắt mừng rỡ của Dật Thần lúc này chỉ là ảo giác.

Tôi cười hắc hắc vài tiếng, len qua người cậu ấy chen vào trong phòng: “Đến xem cậu sống thế nào không được sao?”

“Trên người anh như thế nào lại đổ nhiều mồ hôi thế? Quần áo sắp ướt ra được cả nước rồi!” Cậu ấy đi tới, sau đó lại ngửi ngửi mùi gì đó trên người tôi: “Àn... Mùi vị của hormone nữ tính lại tăng lên nha! Phiên Hạo Vũ! Mùi này quả thật không dễ ngửi như vậy!” Cậu ấy nhử nhử mày, sau đó nhìn tôi bằng nửa con mắt: “Lại cô nương nào gặp nạn nữa à? Anh không còn làm MB sao vẫn đi trêu hoa ghẹo nguyệt vậy? Không sợ về sau các nàng nhao nhao đến đòi anh chịu trách nhiệm sao?” Nói xong, trong mắt cậu ấy lại có chút xem thường nhìn tôi.

Tôi mặc kệ cậu ấy, thật sự là rất mệt đó! Tôi vừa cùng với gái làm hết mình liền vội vàng vàng chạy đến gặp cậu, cậu nghĩ vậy là dễ dàng sao? Tôi ở trong lòng thì phàn nàn đấy, nhưng khi nhìn thấy cái

giường mềm mềm của cậu ấy liền nhảy lên. Sau đó như trong dự liệu, chính là nghe được tiếng Dật Thần kinh hoàng hô lớn: “Cái tên Phiền Hạo Vũ điên khùng! Mau đi tắm cho tôi!!! Tôi mới vừa đổi ga giường đấy!!” Thanh âm kia thật sự đúng là rất chói tai.

Tôi đem mặt chôn dưới gối, rầu rĩ mở miệng: “Hôm nay bỏ qua cho tôi chút đi, rồi mai tôi sẽ giặt ga giường cho cậu mà!”

“Anh đúng là cái đồ không biết xấu hổ! Đồ xấu xa! Anh nằm thế này đêm nay tôi ngủ kiểu gì??” Dật Thần một bên lằm bằm, một bên bò lên giường chết dí nằm cạnh tôi. Tuy mang bộ dạng không tình nguyện, bất quá cậu ấy cũng không đá tôi xuống giường.

Tôi không để ý đến cậu ấy. Chỉ là cảm thấy rất buồn ngủ, mơ mơ màng màng một lúc chuẩn bị rơi vào cõi thần tiên...

“Này...” Cậu ấy giơ tay lên chọc vào eo của tôi: “Thật sự mệt như vậy sao? Tôi thấy anh từ trước đến giờ chưa bao giờ có vẻ mệt mỗi thế này. Cảm giác thể lực bị hao rất lớn nha! Hay là Phiền Hạo Vũ... Anh hiện tại lại không được?” Câu cuối cùng của cậu ấy rõ ràng có hương vị hả hê.

Bất quá, tôi không muốn cùng cậu ấy so đo làm gì. Tôi nói, Dật Thần, đại gia tôi cho cậu biết! Tôi đã có bạn gái rồi! Cùng bạn gái làm không thể tùy tiện qua loa cho xong được đâu!

Lời vừa nói ra, nghênh đón tôi lại là một không khí trầm mặc dài. Tôi cho rằng Dật Thần sẽ vỗ vỗ bờ vai tôi nói: “Không tệ đâu tiểu tử! Cuối cùng cũng có bạn gái rồi cơ đấy!”. Thân là bằng hữu, tôi nghĩ rằng cậu ấy sẽ vì tôi mà rất vui vẻ đấy!

Ai mà biết được cuối cùng tôi chỉ nghe thấy cậu ấy rầu rĩ một câu: “Chúc mừng!”. Trong giọng nói lại không nghe ra được nửa điểm vui sướng...

Tôi không tức giận, mà chỉ hắc hắc cười cười: “Đừng quá hâm mộ nha! Tôi với cậu chỉ là sớm hơn một chút mà thôi!”

Không biết qua bao lâu, tôi lại nghe thấy cậu ấy nói. Phiền Hạo Vũ anh có biết không? Kỳ thật tôi thất tình rồi... mới đây thôi...

Tôi có chút kinh ngạc, tôi không biết Dật Thần có bạn gái từ lúc nào. Từ khi quen nhau chưa bao giờ thấy cậu ấy nhắc qua.

Nhưng nhìn thấy bộ dạng này của cậu, tôi không hiểu sao chính mình lại thấy buồn bực. Chuyện này đến quá bất ngờ, thậm chí còn không để cho tôi trở tay kịp thời.

Rõ ràng người thất tình là cậu. Nhưng mà vì cái gì... tôi lại cảm thấy khó chịu như vậy chứ?

12. Chương 12

Editor: Du Bình

Đêm hôm đó tôi cảm thấy bản thân rất mệt mỏi, mà Dật Thần lại giống như một đoàn bông mềm mềm trương nhuỷ, nằm ở trên giường rất nhanh liền đã ngủ. Mà cậu ấy ngủ lúc nào hay là đang giả vờ, thật lòng tôi cũng chẳng biết nữa!

Kỳ thật tôi không thể không lo lắng cho cậu ấy, tôi không thể nói rằng mình không xứng với cái chức danh bạn thân, mà tôi đang cảm thấy dật Thần không hề đem toàn bộ tâm tư của mình cho người con gái kia.

Tôi thấy Dật Thần là một kẻ vô cùng nhiều mặt, có thể xét từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, từ cá tính cho đến thân thể trên người, không có một chỗ nào của cậu ấy là tôi tôi không biết. Nếu như cậu ấy thật là vì thất tình mà thương tâm, thì cậu ấy tuyệt đối sẽ không cùng tôi đùa giỡn nhiều đến vậy. Cậu ấy không hề có bản lĩnh che dấu cảm xúc trước mặt tôi đâu, chỉ là tôi đột nhiên cảm thấy hình như mình chưa bao giờ thấy được vẻ cô đơn cùng yên lặng phát ra từ cậu ấy như bây giờ.

...

Buổi sáng, tỉnh lại, tôi quay người, lập tức nhìn thấy Dật Thần nằm thẳng người, đôi ngươi đen như mực thẳng tắp nhìn lên trần nhà. Nói thật, tôi chính là đang bị cái bộ dạng này của cậu ấy dọa cho đến sợ!

Tôi nâng cánh tay khẽ đẩy đẩy cậu: “Cậu muốn làm cái gì thế? Tại sao lại nằm ngay đơ vậy?” Thoáng dừng một chút, tôi cẩn thận từng li từng tí mở miệng: “Cậu sẽ không thật sự quá thật lòng với cô gái kia đi à nha? Hôm nay không đi làm sao?”

Cậu ấy không trả lời tôi ngay, mà là quay sang lẳng lẳng nhìn tôi. Tôi cũng không gấp, cứ như vậy kiên nhẫn chờ Dật Thần mở miệng, tôi rõ ràng biết rằng cậu chắc chắn muốn nói gì đó với tôi!

Sau đó tôi đột nhiên nghe thấy cậu ấy nói, Hạo Vũ, tôi có chút chán ghét rồi!

“Àn... Cái gì?” Tôi nhất thời không rõ ý tứ của cậu ấy.

“Tôi chán ghét việc mỗi ngày tốn thời gian chơi trò chơi tình yêu. Thời gian của tôi đều bị lãng phí cho một người con gái không yêu mình, thẳng đến một ngày tôi mới đột nhiên phát hiện ra rằng mình đã mất đi người mà bản thân yêu nhất rồi...”

Tôi có chút không quen với Dật Thần ở trạng thái này. Tôi vẫn luôn cảm thấy cậu ấy là loại người tùy tiện, thần kinh không ổn định, sẽ vĩnh viễn không bao giờ để bản thân phải rơi vào thương tâm. Nhưng thật chất tôi sai rồi! Mặc kệ có là bất kỳ loại người gì, chỉ cần bị tình yêu đánh lừa choáng sẽ mù quáng, yếu ớt,

không chịu nổi mỗi kích động. Thậm chí sẽ có những người không còn là chính mình nữa!

Thật sự đúng là lần này Dật Thần thật lòng rồi!

Nhưng cậu ấy chưa từng nói với tôi việc nảy sinh quan hệ với cô gái ấy. Và hiện tại tôi cũng không có tâm tư mắng cậu ấy là đồ không biết suy nghĩ, mà giận cậu ấy chuyện đốt pháo ăn mừng việc yêu đương không thêm nói với tôi. Tôi cũng không thể kiềm chế nổi việc trong đầu tưởng tượng ra có một cô bé ôn nhu tươi cười, tưởng tượng được cậu ấy vì cô gái kia mà hát tình ca. Không thể không nói rằng Dật Thần chính là một chàng trai rất lãng mạn, trời sinh cho một cổ họng vàng. Cậu ấy biết cách nào có thể làm cho phụ nữ được vui vẻ, cũng hiểu làm thế nào để đối phương cảm thấy hạnh phúc. Tôi muốn hai người họ có được những kỷ niệm thật đẹp, mà còn phải thật khắc cốt ghi tâm. Thế nhưng nghĩ đi thì nghĩ lại, trong lòng tôi lại như có rất nhiều tảng đá rơi trúng thật đau đớn, chúng cứ ở trong lồng ngực, khiến tôi khó có thể hít thở, những góc cạnh sắc nhọn cắt xén từng đốt mạch máu khiến chúng rỉ xuống, từng cái từng cái đau đớn đến khó chịu.

Mà... tôi lại không rõ ràng việc cái cảm giác kia từ đâu mà đến...

Có câu nói hai người ở chung với nhau lâu dần sẽ giống nhau. Có phải hay không mà tôi cùng Dật Thần đã vô tình dung thành một thể, cho nên tôi mới có cảm thụ như vậy? Có thể cảm nhận được sự đau lòng của đối phương rất rõ ràng.. cái này không biết có phải là hậu quả của hai đứa giống nhau, hay là vô tình lây bệnh lẫn nhau đây?

Tôi nói, Dật Thần à, mau giữ cô ấy lại đi?

Thân là bạn tốt, tôi nghĩ mình có nghĩa vụ cấp cho cậu ấy dũng khí cùng uy lực. Tuy nhiên chính thời điểm nói ra những lời này, tôi lại cảm thấy mình chính là đang lực bất tòng tâm...

Cậu ấy không nhìn tôi, nhưng tôi lại thấy rõ ràng rằng cậu ấy đang cười khổ. Cậu nói, thật đáng tiếc, tâm của người ấy lại không dành cho tôi...

Tôi vỗ vỗ bờ vai Dật Thần: “Dật Thần! Không biết cậu đã nghe câu này chưa? ‘Nói yêu thương nồng thắm, tìm được chân mệnh thiên tử, đó cũng là một cách học yêu; nhưng sau cũng có thể lại không tìm thấy người yêu mình, tấm lòng tổn thương, hiểu được sự đời, đó cũng là một cách học yêu nữa; cuối cùng, tìm đại một người, yêu đương qua loa, và cả đời đã qua’. Có lẽ cậu sẽ cảm thấy sẽ khó mà quên được người tốt đẹp này, nhưng mà này là quá tốt rồi! Vì vậy cô ấy không phải là người phù hợp với cậu đâu!”

Dật Thần cười khan vài tiếng, lại tiếp lời. Phiên Hạo Vũ, anh trở nên văn nghệ sĩ như vậy hả? Thật không giống anh mọi khi tí nào!

Tôi nhếch miệng, đáp lại, cậu nói nhầm ít thôi! Cậu cho rằng thời gian làm MB dài như vậy chỉ là làm chơi thôi sao?

“Nhưng anh có biết không? Tôi lại nghĩ rằng, đời này trừ người ấy ra, tôi sẽ không... yêu người khác được

nữa!” Không biết là có phải cảm thấy điều mình nói có gì không ổn không, sau câu đó cậu ấy lại tự cười giễu “Haha! Bất quá chuyện sau này... làm gì có ai biết trước được chứ?”

Tôi không thể chịu được gương mặt hiện tại của Dật Thần, tựa như không thể bắt gặp được hình ảnh một người con gái khóc trước mặt mình. Tôi chính là không hiểu vì sao mà không muốn cậu ấy bị thương hay khổ sở!

Lời tương tự tôi cũng đã từng nói qua với Hạo Hiên, lúc đó cậu ấy nửa thật nửa giỡn mà mà vỗ vai tôi, nói. Phiên Hạo Vũ, tôi cảm thấy cậu đối với Dật Thần đã vượt xa tình bạn bình thường rồi! Đúng là không bình thường!

Khi đó tôi chỉ khinh thường mà khề hừ một tiếng! Thế nhưng mà trong tiềm thức lại có chút bất đắc dĩ mà cảm thấy Hạo HIên nói không sai một chút nào!

Không biết tại sao, những lúc ổn định lại suy nghĩ một chút, tôi càng ngày càng không thể hiểu nổi chính mình nữa rồi!

“Này!” Tôi dùng cùi chỏ đụng đụng bên cạnh “Hôm nay đừng đi làm nữa! Bạn thân đây sẽ cùng đi thả lỏng tâm tình với cậu!”

Dật Thần quay sang, cười cười: “Người có bạn gái sao lại có thời gian rảnh rỗi cùng bạn thân đây?”

“Nói nhảm gì vậy?” Tôi bất mãn nhíu nhíu mày: “Cậu nghĩ Phiên Hạo Vũ tôi trở thành người thế nào vậy?” Tôi ngồi dậy: “Đi! Đi quán bar nào! Bạn thân đây cùng cậu đi uống rượu!”

Tôi cùng Dật Thần trong quán rượu tìm một phòng riêng. Cái gọi là quán bar là nơi thanh niên nam nữ tụ tập cùng một chỗ hao phí thời gian cùng tính mạng tại nơi này. Tôi tình tường bọn đàn ông uống rượu trắng trơn rồi để lại hậu quả. Tôi cũng không muốn đem thời gian quý báu của mình để lãng phí với một người đàn bà nào nên đều đuổi hết họ đi. Đây là nơi chỉ có hai chúng tôi với nhau, tôi không muốn bị bất luận kẻ nào quấy rầy hết.

“Này! Nói cho tôi nghe chuyện của cậu với cô gái kia đi!”

Tôi uống một ngụm chất lỏng trong ly, tận lực dùng một loại ngữ khí có vẻ bình tĩnh nói ra. Mà trên thực tế, trong lòng tôi thực sự có chút trông đợi, hy vọng có thể biết được chút ít thông tin gì đó. Dật Thần cơ hồ mỗi ngày đều ở cùng với cô gái kia, thế nhưng việc cậu ấy có bạn gái mà tôi không biết một tí gì để lại cho tôi chút không cam lòng, thậm chí là ảo não. Tôi đã nghĩ mình hiểu tất cả về cậu ấy, nhưng đột nhiên cái cảm giác này đánh úp tôi quá mãnh liệt, cơ hồ ngực tôi như muốn nứt toác cả ra rồi!

Dật Thần như đang do dự, có chút trầm mặc, sau đó mới rầu rĩ mở miệng: “Người đó đối với tôi rất tốt, tốt đến mức tôi gặp chuyện gì thì đều sẵn sàng giải quyết giúp tôi. Nhưng mà...” Cậu ấy liếc tôi: “Cô ấy là một người hướng tới tự do, sẽ không tình nguyện bị trói buộc, hơn nữa...”

Lời nói đến chỗ này liền ngừng lại, tôi có chút nóng vội: “Hơn nữa cái gì?”

“Tâm lòng của người ấy không đặt trên người tôi, ngay từ lúc bắt đầu đã không rồi...”

“Đợi một chút... Tôi càng nghe càng không hiểu! Các cậu đến cùng... thì có yêu nhau hay không?”

Dật Thần kéo miệng thành một vòng, cười khổ: “Không có!”

“Vậy mà cậu lại nói nhớ mãi không quên? Lại còn kêu là đang thất tình?” Tôi thấy có chút khó tin.

“Người ấy đã có người yêu rồi. Tôi có thể nói gì được? Chỉ là yêu đơn phương một người mà không có kết quả mà thôi. Nhớ mãi không quên ư?? Haha! Cái gọi là những thứ không chiếm được đều là thứ tốt! Không phải sao?”

Mục đích ban đầu của tôi là muốn cho Dật Thần buông lỏng tâm tình đấy! Thế nhưng phương hướng đang xoay chuyển đúng như kỳ vọng của tôi. Đang lúc định nói cái gì an ủi hòa hoãn để cậu ấy hả giận, thì tôi lại chứng kiến dật Thần đang ngó mình lúc ngẩng đầu.

Cậu ấy tựa hồ uống say rồi! Má hơi phỉm hồng, mặc dù không chạm vào nhưng tôi có thể cảm nhận được độ ấm nóng khiến người khác thấy thoải mái. Nhưng hiện tại tôi không có tâm tư đi muốn những thứ này. Hay là nói đùa gì đi? Bởi vì ánh mắt của Dật Thần nhìn tôi khiến cho tôi có chút hoảng hốt!

Tôi đã từng thấy ánh mắt này, đôi mắt đen nhưng sáng ngời, phẳng phất như ngôi sao cùng chứa chan tình cảm. Tôi đã từng được Hi Mịch nhìn như thế. Nhưng tôi chưa tình nghĩ tới có một ngày mình lại được chứng kiến ánh mắt này một lần nữa, lại còn là Dật Thần! Tôi chưa bao giờ bối rối, nhưng hiện giờ mà không có thì chắc chắn đây cảm xúc cảm xúc của tôi bị đơ rồi!

13. Chương 13

Editor: Du Bình

“Hạo Vũ...” Cậu ấy gọi tôi, ngữ khí tự nhiên đến điềm nhiên, lại khiến cho tôi không hiểu sao tim lại muốn đập rất rộn ràng. Tôi không trả lời, cứ như vậy lẳng lặng nhìn cậu ấy, cứ kiên nhẫn mà đợi, nhưng trong tiềm thức thì không ngừng bảo rằng cậu ấy sẽ nói với tôi điều gì đó thực quan trọng...

Thế nhưng giọng nói của Dật Thần cứ thế bị một hồi chuông điện thoại chặn lại. Cậu ấy ngượng ngùng ngậm miệng, hiển nhiên chính là cảm thấy thứ chuông điện thoại này làm hỏng chuyện tốt của mình. Tôi lấy điện thoại di động ra, vốn là định tắt đi đấy! Nhưng khi nhìn thấy màn hình hiển thị hai chữ “Hi Mịch”, đành có chút bất đắc dĩ bấm nút nhận.

Kỳ thật bình thường tôi vẫn cho phụ nữ là những người yêu thích nghỉ ngơi lung tung. Có đôi khi chỉ cần trả lời tin nhắn chậm một tí thì trong đầu bọn họ đều sẽ tưởng tượng ra rất nhiều chuyện, thường thường thì đều không phải là chuyện tốt lành gì!

Tóm lại một câu! Các cô gái bình thường đều thường sợ hãi phải chờ đợi hoặc cô đơn. Hi Mịch không phải kiểu dị dạng, tôi tin rằng cô ấy cũng sẽ giống thế. Huống chi mối quan hệ của tôi và cô ấy còn cao hơn một cấp độ.

Mà... tôi là loại người không muốn tự tìm phiền toái cho bản thân!

“Vũ!” Cô ấy có thói quen như vậy gọi tôi.

Tôi lên tiếng, con mắt không tự giác thoáng liếc qua Dật Thần, nhưng cậu ấy lại không nhìn tôi lấy một điểm, phối hợp uống rượu, trên mặt không có một điểm bất sắc.

“Ở nhà một mình thật là chán! Đến đây với em có được không?”

“Bây giờ?” Tôi vô ý hỏi. Vừa định nói là không rảnh, nhưng lại nghe thấy Dật Thần nói: “Bạn gái gọi sao? Mau đi đi! Tôi không sao đâu!”

“Cái này...”

“Công việc bề bộn à? Vậy không sao đâu...” Thanh âm Hi Mịch lộ ra một tia buồn chán.

“Không! Không có! Anh sẽ qua ngay!”

Cúp điện thoại, tôi đứng dậy vỗ lên bả vai Dật Thần: “Tôi đi trước đây! Cậu đừng uống nhiều quá! Về nhà sớm sớm một chút, lát nữa tôi đến tìm!”

Dật Thần không nhìn tôi, cũng không trả lời, chỉ là khẽ gật đầu, sau đó đem lỏng trong ly rót vào họng.

Tôi có chút nhú mày. Nói thật ra, để cậu ấy ở đây một mình tôi thật sự rất lo lắng!

Rất nhiều cô gái đều cảm thấy nếu như chia tay một mối tình, thì người đàn ông rất dễ thoát khỏi quá khứ để nhanh chóng tìm lấy một mối tình mới. Nhưng còn các cô gái thì lại cứ luẩn quẩn trong cái vòng ấy, mai không thể nào xé bỏ chúng để tiến lên phía trước, cứ thế mà tự cảm thấy đau đớn. Cho nên thường thì phái yếu sẽ là người tổn thương nhiều nhất!

Nhưng sự thật lại không phải như thế! Thật sự thì nhiều tên đàn ông là không muốn đem miệng vết thương vạch trần ra cho thiên hạ nhìn mà thôi!

Lúc ra khỏi cửa quán bar, tôi liền gọi điện cho Hạo Hiên.

Tôi nói: “Thẩm Hạo Hiên! Mặc kệ cậu bây giờ có rảnh hay không? Lập tức đến quán bar xx cho tôi!”

Hạo Hiên hắc hắc cười: “Sao vậy? Đột nhiên nhớ tới bạn thân đây nên mới mời đi uống rượu à?”

“Đang ngủ mơ sao?” Tôi thấp giọng mắng y một câu: “Tới đây với Dật Thần! Canh chừng cậu ấy để cậu ấy đừng uống nhiều quá!”

“Tại sao cậu lại không là người trông chừng chứ?”

“Tôi có việc.”

“Ah, cùng bạn gái?”

“Àn.”

Tôi lên tiếng xác nhận, sau đó lại nghe thấy Hạo Hiên nói: Hạo Vũ! Cậu xác định là mình yêu bạn gái hiện tại?

Tôi sững sốt mất vài giây, mới cười nói: nếu như không yêu thì có thể ở cùng một chỗ với cô ấy ư?

...

Thời điểm đến nhà Hi Mịch, mới mở cửa, tôi đã được nhìn thấy một cách ăn mặc cực dồc lòng muốn câu dẫn bạn trai của cô ấy, mà trên mặt bàn còn có sẵn vài cây nến cùng một chai rượu vang đỏ nữa...

Tôi cười cười: “Em muốn có một buổi tối lãng mạn với ánh nến sao?”

Hi Mịch mím môi, cười yếu ớt: “Đúng vậy a~ Anh không thấy lãng mạn sao? Trước kia chưa từng được trải qua à?” Trong giọng nói có phần kiêu ngạo không che giấu được.

“Không có nha. Trước đây anh làm cái MB kia làm gì được hưởng thụ cái này chứ?” Tôi không muốn đả kích bộ dáng tươi cười của Hi Mịch, mà điều này cũng đúng là sự thật.

“Cùng với những người con gái khác?”

“Bằng không thì làm sao có tiền nha?”

Hi Mịch trầm mặc vài giây: “Nhưng mà... Anh phải đáp ứng với em rằng hiện tại anh chỉ có mình em thôi đấy!”

“Em đến cùng là lo lắng cái gì?”

Tôi không thích những cô gái cứ lo được lo mất. Huống hồ tôi vẫn cảm thấy Phiên Hạo Vũ tôi không giống bất kỳ với người đàn ông nào khác! Cho tới bây giờ thì càng không phải!

Nhìn thấy cô ấy có chút buồn buồn, tôi vẫn là có chút mềm lòng, đưa tay lên nhẹ nhàng ôm lấy: “Em đừng nghĩ nhiều...”

Các cô gái thật ra cũng là dễ dụ đấy! Nhiều khi họ cũng không muốn gì nhiều, chỉ cần một câu nhẹ giọng an ủi, hoặc là nhiều hơn nữa cùng họ trong chốc lát. Cho nên khi nghe được câu nói của tôi, Hi Mịch liền nhẹ nhàng mỉm cười.

Đêm hôm đó chúng tôi uống rất nhiều rượu, rượu vang tinh khiết và thơm ngọt, cùng ánh nến chập chờn chính là những thứ dễ dàng mang người ta đầu độc.

Cô ấy rúc vào trong ngực tôi, cầm lấy ly rượu, thủ thỉ: “Hạo Vũ... Em muốn thương lượng với anh việc này...”

“Àn? Cái gì?”

Hi Mịch tựa hồ có chút do dự, nhưng mà vẫn mở miệng: “Nếu anh gặp cha mẹ em... Đừng nói với họ là anh đã từng làm MB...”

Tôi cười cười: “Như thế nào? Em cảm thấy rất mất mặt?”

“Không có! Chỉ là... cha mẹ không có tư tưởng đồng dạng với chúng ta đâu... Em không muốn anh bị tổn thương...”

“Haha, em lo cho anh đến như vậy cơ à?” Tôi đột nhiên muốn hỏi cô ấy một vấn đề rất đặc biệt “Hi Mịch! Nếu như một ngày anh bị người ta đuổi giết, thì em sẽ cùng anh chạy trốn sao?”

“Sẽ đấy!” Hi Mịch tựa hồ không có một điểm do dự.

“Ôi chào! Vì cái gì à?”

“Phiên Hạo Vũ! Anh đang cố ý trêu chọc em sao?” Cô ấy héch mặt lên, ánh mắt một chút cũng không giả dối mà nhìn tôi: “Bởi vì em thích anh a~ không thích anh thì ai thèm nguyện ý cùng anh ở một chỗ mà

liều mạng chứ?”

Lòng tôi đột nhiên xiết chặt, ôm lấy tay Hi Mịch thoáng run rẩy: “Em nói... cái gì?”

Hi Mịch cười cười, có chút thẹn thùng mà cúi đầu xuống: “Em nói... em yêu anh ah!”

Không biết có phải là do rượu còn tác dụng hay không mà trong lòng tôi có chút hoảng hốt, lại có cảm giác là bây giờ có một người đang ở trong lồng ngực tôi, nhẹ giọng nói với tôi...

Trong đầu tôi như nổ oành một cái! Tôi đột nhiên nảy sinh ý nghĩ ác độc ôm chặt lấy Hi Mịch, cô ấy liền hôn lên môi tôi mà đáp lại. Lỵ rượu rời tay, rơi trên mặt đất vỡ nát mà chúng tôi lại không phát giác đến.

Chúng tôi nằm trên giường, tôi ôm chặt lấy Hi Mịch, tay cô ấy cũng lưu luyến vuốt ve thân thể tôi. Tay cô ấy rất mềm, lại thật ấm áp. Thế nhưng tôi lại điên cuồng tưởng niệm đôi tay có chút lạnh lạnh, vì tôi mà cởi áo thay quần.

Vị chua trong lòng cuồn cuộn từng hồi. Vì cái gì mà tôi lại không thể quên được?

Không nên như thế!

Thể lực tiêu hao, tác động của còn để cho hai chúng tôi đều có chút sức lực cùng kiệt. Vì vậy trong lúc vô tình mà rơi vào giấc ngủ...

Buổi sáng khi tỉnh lại, tôi mơ mơ màng màng cảm thấy đầu mình có chút đau. Vừa định trở mình thì cảm giác có tay người đè lên đến phát đau, vẫn còn ngái ngủ nên tôi liền khe khẽ đẩy đẩy người nằm bên cạnh: “Dật Thần! Cậu đè tôi đau quá!”

“Àn...” Một tiếng hừ nhẹ vang lên. Không phải tiếng của cậu ấy! Tôi lập tức cả kinh, chỗ rượu còn lại cũng theo đó mà bay đi hết!

Không xong rồi!

Đột nhiên nghĩ tới một điều, tôi mạnh mẽ ngồi dậy. Ngady hôm qua tôi đã hứa là sẽ đến tìm cậu ấy! Thật đáng chết!!

Tôi tất tả nhấc quần áo lên, lộn xộn trông chúng vào người.

“Anh muốn đi ngay sao?” Sau tai tôi vang lên giọng nói mơ màng của Hi Mịch.

“Ân.”

“Sao anh không ngủ thêm chốc nữa?” Tôi tự động không để ý đến câu hỏi đầy ý chờ mong của Hi Mịch.

“Không được.”

Không thể đợi thêm Hi Mịch nói thêm cái gì, tôi rất nhanh đi giày, chạy ra khỏi cửa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sorry-girl-i-m-gay>